

Blijf op de Hoogte

WEKELIJKS PERSOVERZICHT VOOR OFFICIEREN

2e JAARGANG — No. 21 — 21 Febr. 1948

U I T D E I N H O U D .

	Pag.
SPECTATOR:	2
INDISCHE PERS:	
Nederlands:	
De eeuwige controverse...	3
Zes doodvonnissen	5
Negara Indonesia Timoer	6
Pasoendan in de loop der eeuwen	8
Republikeins:	
De „Hidsjrah” van de T.N.I.	9
Volksstemmingen in het vooruitzicht...	1
Chinees-Maleis:	
„Well done, Renville!”	1
Fed-Indonesisch:	
Vrijheidsideologieën	1
VADERLANDSE PERS:	
Koninklijke rede 1942-1948	1
Nederlands-Indonesisch staatsrecht	1
De kink in de kabel	1
Deviezenbezit met 38 miljoen gestegen.	1
„Eén wereld”: exit...	1
BUITENLANDSE PERS:	
Can Prance again be a great power?...	1
Why I broke with Chiang	1
Battle for Germany	2
A creation of the Kremlin	2
The Mufti's move	2
The middle east in ferment	2
Colombia and dollar crisis	2
Truce in Indonesia	2
MIL. ONDERWERPEN	
Ook andere landen atoomwapens	2
Marijne-begroting 47 miljoen hoger	2
Demobilisatie	2
Persoonlijk onmisbaar	3

VERTROUWELIJK — NIET VOOR VERDERE PUBLICATIE

DE AFGELOPEN WEEK

door

Spectator

Dé vertegenwoordiger van Aneta, die in Amerika de bijeenkomst van de woordvoerders van de Commissie voor goede diensten en de pers heeft bijgewoond, heeft in de eerste plaats een ernstige onbescheidenheid begaan toen hij grote telegrammen de wereld in zond over hetgeen op deze conferentie door of namens de CGD zou zijn gezegd.

Deze conferentie is namelijk duidelijk aangekondigd als een „background talk” en dit betekent voor iedere persman: geen publiciteit, maar vertrouwelijke informatie.

Er is een tijd geweest, waarin onze pers deze vertrouwelijke conferenties moest missen. Men was in de officiële wereld toen nog niet zover dat men inzag dat men de pers, wilde men van haar behoorlijk werk verlangen, ook behoorlijk moest inlichten. En dan niet alleen als men iets en voor zover men het gepubliceerd wilde hebben, doch ook over de achtergrond ■ der zaken. Niemand schrijft helemaal goed over dingen waarvan hij niets meer weet dan wat hij er in een entrefilet of verslag over vertellen moet.

In Indië heeft destijds de toenmalige G. G. Jhr. De Graeff getracht, de „off the record talk” in te voeren. Deze G. G. was gezant geweest te Washington en kende dus de vooruitstrevende methoden van persvoorlichting in Amerika.

De Europese pers in Indië moest tot haar schande bekennen dat zij in algemene zin nog niet ryp was voor het regelmatig ontvangen en het behoorlijk verwerken van „background information”. Zij stelde zich op het benepen standpunt „wat heb ik aan nieuws als ik het niet melden mag?”

Zo werden de persconferenties by G. G. De Graeff op zichzelf gezien een mislukking, maar toch verrichtten zij baanbrekend werk. Zy hebben in ieder geval er ook; hier te lande de aandacht op gevestigd dat men de pers ook nog op andere wijze kan voorlichten dan door haar louter te vertellen wat men kwijt wil zijn.

De „off the record talk” heeft sinds de jaren, waarin G. G. De Graeff hier het bewind voerde, haar weg ook in Nederland en Indië gevonden en geen Nederlands journalist kan er zich op beroepen dat hij wegens onbekendheid met Amerikaanse persmethoden zich onbewust aan misbruik van vertrouwen heeft schuldig ge-

maakt. Zeer zeker kan dit niet gelden voor de vertegenwoordiger van 'een internationaal ver*', takt persbureau als Aneta.

Aanvankelijk kreeg men de indruk dat men mocht hopen dat de Aneta-vertegenwoordiger niet al te hard gevallen zou worden om zijn onbescheidenheid omdat hij het dan misschien nooit weer zou doen.

Het zag er naar uit alsof hier een geval van „heilige ongehoorzaamheid” in het spel was, m.a.w. of de Aneta-correspondent de moedige daad had begaan, zijn positie in de waagschaal te stellen om wereldkundig te maken wat naar zijn mening wereldkundig gemaakt moest worden. In het belang van Nederland.

Deze indruk is echter door de nadere berichten niet bevestigd.

Minister-President Beel heeft reeds verklaard dat als de pers wist wat hij wist over de conferentie, zij het met hem eens zou zijn dat het Aneta-verslag een onjuiste en daardoor tendentieuze weergave van de uitlatingen van de woordvoerders van de CGD bevat.

Daar geen van de aanwezige Amerikaanse journalisten een verslag van de conferentie te Lake Success gepubliceerd heeft, staat vast dat ook de Aneta-verslaggever het vertrouwelijk karakter heeft moeten onderkennen en op grond hiervan qualificeerde onze Minister-President de berichtgeving als onverantwoordelijk.

De zaak is hiermede voor ons afgedaan.

Voor de pers echter niet. Voor haar begint zij eerst recht en wel om verschillende redenen!

In de eerste plaats komt het ons voor dat Z. E. Beel een te grote wissel trekt op het! hlinde vertrouwen dat de Nederlandse pers heeft te stellen in het woord van haar Minister-President. Niet omdat zij het recht zou hebben, j aan zyn woord te twifelen, doch wel omdat j zij het recht kan doen gelden, zich een eigen oordeel te vormen over de juistheid van del afkeuring, die Dr. Beel over de betrokken Aneta-correspondent uitsprak.

Het kan niet worden ontkend dat het publiek i zowel in Nederland als in Indonesië ten zeerste ^ getroffen, om niet te zeggen geschokt, was door¹ het Aneta-verslag.

Dit kan men eenroudig niet wegedeneren door de verklaring „als Gy wist wat ik wist”.

Bü het niet-republikeinse publiek zal wantrouwen jegens de CGD blijven bestaan, b\j ¹ het republikeinse publiek de stellige indruk dat de Republiek te Lake Success een buitengewoon goede beurt gemaakt heeft en dat haar positie aanmerkelijk is versterkt. Aan beide zyden schadelijke gevolgen dus.

Er is na de verklaring van Dr. Beel echter nog iets anders.

Deze zaak kan de Nederlandse journalisten niet onverschillig laten. Er is nog zoiets als een erecode onder journalisten.

Nu het dan zó is dat een beroep op „heilige ongehoorzaamheid” niet gewettigd is, zal de schade, die de naam van de Nederlandse journalist niet alleen maar de Nederlandse zaak in het algemeen door de betrokken publicatie geleden heeft, voor zover mogelijk verholpen moeten worden doordat een journalistieke ereraad zich erover uitspreekt.

Ook daarvoor zal echter meer nodig zyn dan de verklaring van de Minister-President.

Wij verwachten danook dat de Nederlandse journalisten in deze richting stappen zullen ondernemen.

Batavia, 18 Februari 1948.

INDISCHE PERS

NEDERLANDS

DE EEUWIGE CONTROVERSE

De Nieuwsgier (Batavia)

12 Febr.

Hatta's brief.

..... Na Hatta's bezoek aan dr. ya,n Mook, de „gratie” aan de „overgelopen” republikeinse ambtenaren en de opwekking aan de republikeinen om overal in de bezette gebieden deel te nemen aan verkiezingen enz., behoeft deze brief aan de landvoogd, (waarin o.a. om zetels in de Interim- regering zou worden gevraagd) geen verwondering te wekken. Integendeel, hij past volkomen in .het beeld. Dit is het beeld van de nieuwe strategie, die de republiek in deze nieuwe fase van haar „vrijheidsstrijd” gaat toepassen om haar doel, dat onveranderd is, te bereiken langs een nieuwe weg, aangepast aan de omstandigheden. Wij geloven dan ook niet, dat deze brief betekent, dat de republiek de positie van een deelstaat of negara accepteert. Er zal nog heel wat moeten veranderen voor het zover Is. Zolang op dezelfde dag, dat de republikeinse premier om zetels in de interim-regering vraagt, de republikeinse minister van buitenlandse zaken met zoveel woorden kan verklaren, dat de republiek natuurlijk nog altijd diplomatieke betrekkingen met het buitenland mag onderhouden, kan het er bij ons niet in, dat de republiek bereid is dezelfde positie te aanvaarden als Oost-Indonesië of Oost-Suma- tra

De Nieuwsgier (Batavia)

13 Febr.

Nogmaals: Hatta's brief.

Volgens Antara spreken i republikeinse kringen tegen, dat Hatta in zijn brief aan dr. Van Mook gevraagd zou hebben om zetels in de interim-regering. Hatta zou slechts hebben verzocht de vraagstukken betreffende de iriterim-regering te bespreken overeenkomstig de 6 principes van de CGD

.....Een enkele opmerking onzerzijds naar aanleiding van dit republikeinse commentaar. Of Hatta om plaatsen voor de republiek in de interim-regering heeft gevraagd, dan wel „alleen maar” de samenstelling van dit lichaam wil bespreken, komt natuurlijk op hetzelfde neer. Dat de republiek op deze wijze haar „goodwill” wil tonen, valt te appreciëren, maar zet geen zoden aan de dijk zo lang de republiek als-maar punt 1 van de 6 principes, waar Antara thans zo mee schermt, negeert

.....Als Hatta overigens over de interim-regering enz. wil spreken, is dit juist het complex van problemen, waarvoor de verdere politieke discussies zijn bestemd. Laten dus de delegaties (wanneer het bestand is geëffectueerd) tezamen komen om de noodzakelijke politieke overeenstemming te bereiken. Dan zijn de vraagstukken betreffende de interim-regering meteen opgelost. Met of zonder Hatta's brief.

Nieuwe Courant (Soerabaja)

7 Febr.

Verdeeldheid.

.....Aangenomen dat de republikeinse regering de bedoeling heeft om de Renvll- le-overeenkomst loyaal uit te voeren, overeenkomstig de door de afgetreden minister-president Sjarifoeddin gegeven verzekering, dan moet geconstateerd worden, dat er zich, blijkens de feiten, sterke machten in de republiek bevinden die hun eigen gang kunnen gaen en dat onbetoomd kunneh doen. Het vormt weer eens een bewijs temeer voor het gemis aan wérkelijk gezag van de Djokjase regering en een aan wij-zing voor de diepgaande verdeeldheid in republikeinse kringen.

Wat onder die omstandigheden de toekomst zal brengen blijft zeer duister. Zolang de diverse partijen elkaar uit het

zadel kunnen wippen, en een poging tot vorming van een zakenkabinet feitelijk mislukte, en men toch weer teruggrijpen moest naar een partijenkabinet, kan het spelletje nog lang duren.

Het Dagblad (Batavia)

11 Febr\

Het plebisciet.

Een van de belangrijkste kwesties, die bij het accoord met de Republiek tot een oplossing is gekomen, is wel die van het plebisciet. Althans op papier en in theorie. Want met bezorgdheid vraagt men zich af hoe de volksstemming in de praktijk zal gehouden worden met het oog op den feit- telijken toestand. Een ieder, die ook maar een heel klein beetje op de hoogte is van de werkelijke verhoudingen, zoals die hier liggen, weet toch immers dat de Republiek in vrijwel alle opzichten in het voordeel is bij het bewerken van de openbare mening in de door haar voorgestane richting. Zij kan en zal de propaganda voeren met alle openlijke en verborgen middelen, waarover zij beschikt, op zodanige wijze, dat de massa, waartoe zij zich richt, in het uitbrengen van haar stem zich slechts laat leiden door gevoelens van vrees voor de gevolgen wanneer zij de suggesties van de Djocjase agenten niet volgt.

Laat ons eens' twee concrete voorbeelden nemen. In de stad Batavia (niet-republi- keins) worden republikeinse bladen uitgegeven én het gedrukte republikeinse woord kan zich hier vrijelijk verbreiden

..... Maar hoe is de situatie in het onder republikeinse controle staande gebieden? Is er nu werkelijk ook maar één mens te vinden, wiens naïeviteit en goedgelovigheid zo ver gaan, dat hij in ernst meent, dat er, wat dit kardinale punt betreft, van enige reciprociteit sparke zal zijn? Al staat het nog met zulke vette letters gedrukt in het plechtig gesloten accoord. Immers neen.

En wat kan men hiertegen doen? Volstrekt niets. Natuurlijk zullen de heren te-i Djocja met het woord volle medewerking verlenen aan het uitgeven van een niet- republikeins. orgaan in die stad, wanneer hiertoe het verzoek zou worden gedaan. Aan betuigingen van steun en medewerking zal het niet ontbreken. Waar het echter op aankomt is, hoe dit woord zal geëffectueerd worden

..... Wie zou de moed hebben daar het volk toe te spreken in anti-republikeins geest? De vraag stellen is haar beantwoorden. Slechts de would be-zelfmoorde- naar zou de nodige courage kunnen opbrengen om zich in het republikeinse centrum of waar ook binnen de grenzen van het republikeinse gebied op te werpen als officieel paladijn van de zaak der tegenstanders van de unitarische staatsidee.

Het is me^r dan evident, dat de kansen der partijen bij het a.s. plebisciet volkomen ongelijk zijn. En daarom zien wij deze raadpleging van den volkswil bij de

bestaande verhoudingen, die in zes maanden en zelfs in een jaar tijds geen enkele verandering zullen ondergaan, als een grove onbillijkheid tegenover de niet-republikein- se groepen, die zullen moeten dulden, dat de Djocjase en Tebing Tinggische propaganda haar ongehinderd zullen bewerken, maar die zelf slechts met den inzet'van het leven in het andere kamp van haar inzichten en opattingen zouden kunnen getuigen. Het komende plebisciet is daarom een monsterachtige anomalie.

Het Dagblad (Batavia)

9 Febr.

Tragisch.

Men heeft Vrijdag en Zaterdag in ons blad kunnen lezen het verslag van een onderhoud, dat een onzer redacteuren heeft gehad met twee T.N.I.- officieren, Pa Luki en Pa Sutpir. (Zie B.o.d.H. no. 20). Wat deze 'twee heren allemaal vertellen over hun inzichten betreffende den vrijheidsstrijd, dien zij tegen de Nederlanders voeren, is wel tekenend voor het geheel van opvattingen, dat in de republikeinse weer- machtsorganisatie heerst Er spreekt uit een haast ontstellend gemis aan realiteitsbesef, een volkomen ontkenning van feitelijke verhoudingen, het geloof van een kind aan een sprookjeswereld, zoals zijn verbeelding die heeft opgebouwd waarbij i.c. de Nederlander de boze wolf is die het onschuldige republikeinse rood-kapje gaat verslinden.

De beide aan het woord zijnde officieren zijn gewezen studenten en de wijsheid, die zij in hun mededelingen aan onzen redacteur verkondigen, is voor hun volgelingen, van wie de grote meerderheid wel analpha- beet zal zijn, natuurlijk het verlossende woord voor een situatie, waarvan zij nog minder begrijpen dan hun bevelhebbers en geestelijke voorgangers. De consequentie van hun redenering zou zijn, dat eigenlijk elke Indiaan in Amerika zou moeten blijven strijden, totdat het laatste bleekgezicht uit New-York of San Francisco zou zijn verdwenen. De gehele these, door deze heren ontwikkeld, is van zulk een naïeve primitiviteit in het licht van de moderne staats- rechtelijke opvattingen en de historisch gegroeide verhoudingen in dit land, dat men er niet serieus op kan ingaan. Wij maakten' er dan ook slechts curiositeitshalve melding van ten einde scherp te belichten wat er nog aan de politieke opvoeding van de T.N.I. ontbreekt.

De volstrekte ongrijpheid der ideeën] van deze voor een hersenschimmig ideaal,! dat met werkelijke onafhankelijkheid weinig* te maken heeft, strijdende lieden, wordt wel door niets zo duidelijk aangetoond als door de kinderlijke taal, die zij spreken.] Het tragische van het gehele geval is ech- j ter, dat zij in hun fanatisme de wereld niet anders kunnen zien dan in den lachspiegel! van hun verhitte fantasie, die het beeld der realiteit verwingt tot een caricatuur hiervan.

ZES DOODVONNISSEN

Het Dagblad (Batavia)

11 Febr.

De doodvonnissen tegen zes beklaagden in de handgratenaffaire brengen de kwestie van de misdadige, misleidende, ophitsende propaganda, waaraan deze beklaagden ja ren lang hebben blootgestaan, wederom sterk op een eerste plan. Het is een onmiskenbaar feit, dat deze halve-kinderen door die propaganda in een bedenkelijke geestestoestand geraakt zijn, dat zij gingen leven in een abnormale en gevaarlijke gedachtenwereld, dat hun denkvermogen zodanig ongunstig beïnvloed werd, dat zelfs de vraag der toerekeningsvatbaarheid in het geding komt.

Ook wanneer men dit vonnis volledig eerbiedigt, rest de vraag naar de medeplichtigheid en de verantwoordelijkheid van een propagandadienst, waarvan zij deels de critiekloze slachtoffers werden., als een vraag van de eerste orde. Men ontkomt niet aan de overtuiging, dat hier medeschuldigen zijn en belangrijke medeschuldigen in de propagandisten, zelfs medeschuldigen onder hen, die deze propaganda ongebreideld toelieten, dan wel moesten tpelaten.

Het ware te wensen dat op den korstst mogelijken termijn een eind gemaakt wordt

aan deze propaganda. Ook de mondelinge. Er zijn thans genoeg onnozelen ingevlogen en de reeks slachtoffers is, dunkt ons, thans groot genoeg

.....Wij denken aan hen, die onbekwaam tot positief, kritisch denken, door deze propaganda in een volslagen abnormale verbeeldingswereld kwamen te leven.

Het Dagblad (Batavia)

12 Febr.

Bovengenoerhd blad komt naar aanleiding van een hoofdartikel van „Soember” (zie kader), waarin dit blad de doodvonnissen als een bewijs van wraak en een inbreuk op de regels der menslievenheid' beschouwt, nogmaals terug op deze kwestie.

.....Afgescheiden van deze onmogelijke veronderstellingen, baseert het blad zijn critiek op de premissie, dat de veroordeelden „voorlopers 'der guerilla-oorlogvoering waren”, dat er een oorlogstoestand bestond en dat de „actie” gevoerd werd vóór de ondertekening van de wapenstilstandover-eenkomst. Berechting had, haar de „Soember” meent, daarom voor den Krijgsraad dienen plaats te vinden. Het blad spreekt er ten slotte zijn teleurstelling over uit, dat geen der republikeinse advocaten zich opwierp als verdediger van beklaagden. (Die hebben wel wat lucratievers te doen).

PROTEST

Soember (Batavia)

11 Febr.

Wij beschotxwen het vonnis uitgesproken tegen de leden van de Pasoekan Brani Mati als een kennelijk wraakoefening, die de regels der humaniteit schendt. Deze mening baseren wij op het volgende:

1. Hoewel het Landgerecht van mening is, dat de veroordeelden geen TNI-leden zijn, en slechts beschouwd moeten worden als terroristen en rovers, is het toch een niet te loochenen feit, dat onder de leden van de Pas'oekan Brani Mati pelopors zijn van de guerilla, die als Republikeinen bereid zijn te ^sterven in de „koloniale oorlog”. Zij verschillen niet van hun broeders uit de „pockets”. die tot voor kort aanvallep. deden van hi)n verborgen stellingen uit'.

2. De Nederlanders houden vol, dat hier geen sprake is van een oorlog, doch de gehele wereld, de Veiligheidsraad inclus, is van mening dat de bombardementen van de zee en lucht uit en te land bewezen hebben dat tot aan de ondertekening van de overeenkomst, in Indonesië een

oorlog gevoerd werd. Daar komt bij, dat de Pasoelcan Brani Mati voor de ondertekening in actie was.

Gezien bovenstaande twee punten, zijn wij van oordeel dat de berechting door de Krijgsraad dient te geschieden. Bovendien z'ou het nuttig geweest zijn, indien er een getuigenverhoor van Republikeinen had plaats gehad, voordat het doodvonnis werd uitgesproken. Tenslotte spijt het ons, dat van de zijde der Republikeinse juristenkring niemand zich bereid verklaarde in deze zaak als verdediger op te treden.

Wij hopen echter dat de L.t. G.G. bereid zal zijn gratie te verlenen en dat de veroordeelden beschouwd zullen worden als krijgsgevangenen of als de troepen die uit de pockets moeten evacueren. Indien de doodvonnissen zonder meer worden yoltrokken, zal dit voor de Nederlandse krijgsgevangenen in de Republiek gevaarlijk kunnen zijn., terwijl bovendien het wantrouwen t.o.v. de Nederlander vergroot zal worden, hetgeen nadelig is voor de samenwerking in verband met de Renville- overeenkomst—.

Wanneer men de overige argumenten stilzwijgend voorbijgaat, dan is het toch wel nuttig even te wijzen op de verworping der gedachten bij dergelijke republikeinen, welke zover gaat, dat zij met „oorlog” kunnen betitelen: achterbakse, onverhoedse aanvallen op militairen en burgers (ook Indonesische), die geenszins in den „strijd” betrokken waren en volkomen weerloos aan dergelijk brutaal en misdadig geweld waren overgeleverd.

Zelfs de Duitse en Japanse oorlogsheren hadden zich gehoeven voor het „uitspreken” van dergelijke enormiteiten, niet aldus „blijkbaar enkele hunner gewillige, doch sterk doorslaande leerlingen. Maar laten de heren van de „Soember” zich realiseren, dat de Indonesiërs in Batavia, voor zover zij niet het glachtoffer zijn van dergelijke

verwongen denkbeelden, de misdaden dezer handgranaatwerpers even krachtig veroordelen, als zij zelf menen ze te kunnen verdedigen.

Eén ding nog. Volgens aloud, goed nazl- gebruik kan het blad wederom niet nalaten te dreigen: „indien deze doodstraf wordt uitgevoerd, wenst „Soember” er . aan te herinneren, dat daardoor Nederlandse gevangenen in republikeins gebied gevaar lopen ” Indien het blad gezegd had, dat nu ook alle Nederlanders die op republikeins gebied aanslagen gepleegd hebben voor den rechter zouden gebracht worden en streng gestraft, was dat volkomen correct geweest. Alleen was het blad dan niet ver gekomen, want aanslagen op weerlozen komen uiteraard niet voor in het instructieboekje van de Nederlandse militair. Dus, dan maar dreigen, dacht het.

NEGARA INDONESIA TIMOER

Oost-Indon. Bode (Makassar) 7 Febr.

Niet helpen, wel adopteren.

De burgemeester van Makassar heeft zich, naar aanleiding van de gebeurtenissen in de gemeenteraad van de stad Makassar (de afwijzing van het adoptie-aanbod van A'dam en R'dam) in verbinding gesteld met de voorzitters van de hulpactiecommissie in Amsterdam en Rotterdam.....

..... Naar analogie van de actie „Amsterdam-helpt-Arnhem” en meer dergelijke voorbeelden, was gesproken over „adoptie”. Over dit begrip is nu achteraf in de gemeenteraad van Makassar bezwaar gerezen

..... Betreffende het besluit van de gemeenteraad van Makassar zelve, zegt de burgemeester van Makassar: „In de eerste plaats wensen wij de adoptie buiten de politiek te houden, want het is duidelijk dat het hier slechts om verhoudingen gaat, die het menselijke betreffen en ideële doelstellingen beogen. Hierom bracht ons college van B. en W. het voorstel in de raad om (evenals Uw comité particulier initiatief vertegenwoordigt, dat teneinde op meer sprekende wijze naar buiten te kunnen optreden het cachet Uwer gemeente ontvangt) ook hier de regeling der adoptie aan een commissie uit de burgerij over te laten. Met dit voorstel heeft de gemeenteraad zich verenigd”. De publicaties in de Makassarse Courant bevestigen deze feiten. In dit verband is het verwonderlijk, dat door pers en radio in duidelijke bewoordingen is bekend gemaakt, dat de gemeenteraad van Makassar de hulpverlening van Amsterdam en Rotterdam zou hebben geweigerd. Eerst thans is bekend geworden hoe dat misverstand in de wereld is gekomen. Het berust op een foutieve weergave in het Makassarse gemeenteblad a 1947 No. 16, die is overgenomen door de wereldpers. Alvorens dit agenda-punt* in de gemeenteraad in bespreking te brengen, heeft de burgemeester van Makassar op deze foutieve

weergave gewezen. Hij noemt de redactie van het gemeenteblad onjuist, omdat het college van B. en W. volledig accoord ging met de hulpactie. Alleen het woord „adoptie” werd afgewezen, vanwege de mogelijke misvatting, die dit woord bij de bevolking kon teweegbrengen.

De adoptie in privaatrechtelijke zin werd terecht geweigerd, de hulpverlening werd volledig en dankbaar aanvaard.

De Locomotief (Semarang)

5 Febr.

Kinderziekten.

Het was niet te verwachten, dat de kinderziekten aan een jonge negara als Oost-Indonesië voorbij zouden gaan. Het feit, dat deze jeugdziekten zich voordoen lijkt ons dan ook minder verontrustend dan de indruk die we hebben dat er te weinig gedaan wordt om ze te boven te komen. Er zijn allerlei symptomen die wijzen op een minder prettige ontwikkeling, feiten en feitjes die op zich zelf op dit ogenblik misschien nog niet zo belangrijk zijn maar die kennelijk in de toekomst zouden kunnen uitgroeien tot belangrijke kwesties die de ontwikkeling van de jonge staat ernstig zouden kunnen belemmeren.

We zullen enkele van deze minder prett., tige symptomen opnoemen. Oost-Indonesië heeft in de korte periode van zijn bestaan als negara veel te veel kabinetten versleten. Het is mogelijk en misschien waarschijnlijk, dat het huidige kabinet onder de Anak Agoeng een periode heeft ingeluid' van grotere politieke stabiliteit, hetgeen dan ook dringend noodzakelijk is.

We hebben voorts de indruk, dat in bepaalde kringen een geforceerd linkse politieke koers wordt gepropageerd, en voor zover mogelijk In de praktijk wordt toegepast

..... Bepaald wonderlijk is de houding van de Makassarse gemeenteraad Inzake de adoptiekwestie. De adoptie van enkele steden in Oost-Indonesië door Nederlandse

steden kan zeer nuttig zijn maar is in ieder geval volkomen onschuldig. Niettemin wijdt de buigemeester van Makassar een compleet en scherpzinnig betoog aan de kwestie, met welk betoog hij tracht aan te tonen waarom Makassar struikelt over het woord alléén en men zou bijna de indruk krijgen dat er, in Oost-Indonesië geen belangrijker

werk te doen is.....

..... Tenslotte is er dan nog de verhouding met de republiek, het zenden van een goodwill-missie en de erkenning door Djokja. Aan deze erkenning heeft Djokja allerlei raadgevingen, conclusies en voorwaarden verbonden. Ook aan waarschuwingen ontbreekt het niet en het is duidelijk dat de erkenning slechts een phrase

is en dat de erkenning ingetrokken kan worden als de binnenlandse toestand in Oost-Indonesië de Djokjase autoriteiten niet meer zou aanstaan. Dit is een zeer merkwaardige verhouding en Oost-Indonesië zal er goed aan doen terzake klare wijn te

schenken

..... Het is duidelijk, dat de ontwikkeling in deze jonge negara lang niet in alle opzichten gunstig verloopt. Het is ons wél wanneer men deze symptomen wil onderbrengen onder het hoofd „kinderziekten” mits men in Makassar dan maar bedenkt dat men ook kinderziekten niet mag laten voortwoekeren maar dat er krachtig tegen moet worden opgetreden om de groei van de jonge staat niet in de weg te staan.

DE AUSTRALISCHE BOYCOT

Nieuwe Courant (Soerabaja)

7 Febr.

De „White Policy”.

De Australische havenarbeiders hebben besloten hun boycott-actie tegen Nederlandse schepen niet op te heffen, vóórdat een verzoek daartoe wordt gedaan door de republikeinse regering. Niettegenstaande het feit derhalve, dat de republikeinse en Nederlandse delegaties onder de hoede van de C.G.D. een bestand hebben gesloten en een basis voor politieke besprekingen zonder voorbehoud hebben aanvaard, zetten de „wharfies” hun actie voort, want Djokja heeft het sein nog niet op veilig gezet. Hun boycott richt zich nu dan ook niet meer in de eerste plaats tegen de Nederlands-Indische regering, maar tegen het hele Indonesische volk, dat immers het grootste belang heeft bij een spoedige terugkeer van normale handels- en verkeersrelaties met alle omliggende gebieden.

Men dient zich te realiseren, dat het hier gaat om een actie van een betrekkelijk kleine, maar uiterst luidruchtige groep uit de Australische bevolking. Dat door de Australische regering het Djokjase bewind niet als exclusieve representant van Indonesië beschouwd wordt, is voor enkele weken duidelijk gebleken uit de invitatie aan dr. Beel om een bezoek aan Canberra te brengen. Een bezoek, dat — vooral wanneer de Nederlandse minister-president zich daarbij door gezaghebbende Indische adviseurs zou hebben doen vergezellen

..... onge-
twijfeld in velerlei opzicht ophelderend zou hebben gewerkt, maar dat niet heeft kunnen plaats vinden, omdat de interne Indonesische vraagstukken nu eenmaal primair de aandacht opeisten. Door de uitnodiging aan dr. Beel heeft de Australische regering echter blijk gegeven een ruimer inzicht te bezitten dan de leiders van de arbeidsorganisaties ten aanzien van de politieke en economische situatie in de Zuidwest Pacific, waarin de betrekkingen met een economisch zo belangrijke nabuurstaat met 75 miljoen zielen van overwegende betekenis voor Australië mogen worden genoemd.

De politiek van Canberra beweegt zich sedert het begin van deze eeuw om één kern: de z.g. White Australian Policy — het handhaven van een relatief zeer hoog levenspeil van de practisch geheel blanke bevolking van het vijfde werelddeel. Toen in de afgelopen oorlogsjaren de Japanse opmars op het nippertje tot staan kwam in Indonesië, was daarmede voorlopig de ernstige bedreiging voor die politiek gekeerd.

Dat onze Australische burenen zich in dit opzicht overigens nog niet gerustgesteld voelen, blijkt o.m. uit een recent artikel in „The Sun”, Sydney, van Tom Gurr, die Indonesië meermalen heeft bezocht en die in de belangrijke positie die hier te lande door de Chinese handel wordt ingenomen, „een voorpost van Chinees imperialisme” ziet.

Men mag dan deze visie als wat al te ver in de toekomst geprojecteerd zien of niet

— de Australische White Policy zal in de komende jaren voor Canberra een actueel en menigmaal netelig vraagstuk blijven. Men herinnert zich in dit verband ongetwijfeld de opwinding, die ontstond door het uitwijzen van een aantal zeelieden van Malakka, die tijdens hun verblijf in Australe* lië gedurende de oorlogsjaren daar met Australische vrouwen waren gehuwd en wie oorspronkelijk een verder verblijf in het „blanke werelddeel” was ontzegd. Eerst na een dreigende boycott tegen Australië in Malakka werd het uitwijzingsbesluit tenslotte ingetrokken.

Wie de actie der havenarbeiders ziet als norm voor de opvattingen van het hele Australische volk, maakt een even ernstige fout als de „wharfies”, die in Djokja de , enige vertolker van de nationale Indone- , sische aspiraties willen zien. Terugkeer van normale verhoudingen tussen Indonesië en Australië zou het economisch herstel en daarmee ook de politieke stabiliteit in dit deel van de wereld aanmerkelijk bevorderen. Opheffing van de boycott der Australische havenarbeiders is daartoe een eerste vereiste.

PASOENDAN

IN DE LOOP DER EEUWEN

Nu iedereen vervuld is van wat er te gebeuren staat als gevolg van de resolutie der Tweede West-Java Conferentie, welke zich uitsprak voor het instellen tijdens een derde »conferentie van een voorlopige Regering' voor W.-Java, gebaseerd op de status van Negara en van een Volksvertegenwoordiging, is het ogenblik geëigend om de belangrijkste feiten uit het verleden van West-Java in die herinnering te roepen. Omstreeks 1500 jaar geleden was aan de oevers van de kali Tjisadanè, ongeveer ter plaatse van het tegenwoordige land Tjam-pèa, het Hindoese rijk Taroema gevestigd. Het grensde o.a. aan het bekende rijk Soenda, dat door Gadjah Mada, de rijksbestuurder van het grote rijk Madjapahit (Midden- en Oost-Java) werd overwonnen omdat Gadjah Mada een prinses van Soenda wenste te huwen die hem geweigerd was en die, (toen hij als usurpator, binnentrok, zelfmoord pleegde.

Zo de machthebbers van Taroema ooit gedroomd mochten hebben van een duizendjarig rijk, dan ging die droom in ver-vervulling : eerst in het jaar 1433 ging het ten onder. In zijn plaats verrees het rijk Padjadjaran, met Pakoean als hoofdplaats (tevens zetel van de vorst) en Soenda Kala- pa, in latere tijd bekend onder de naam Djakarta, als havenstad. De plaats Pakoean was gelegen op de plek waar thans Buitenzorg ligt. Een geschiedschrijver deelt mede, dat de legersterkte van het rijk Padjadjaran 100.000 man bedroeg. De vorsten pasten een opendeurpolitiek toe ; mensen van buiten de landsgrenzen stroonden het rijk binnen, meestal om handel te drijven. Overal heerste grote welvaart, orde en rust.

Dit wekte de afgunst van de omliggende landen. Van lieverlede nam de nijd grote afmetingen aan en had men daadwerkelijke aanvallen van buiten te duchten. Daarom sloot de laatste vorst van Padjadjaran, Sri Pamekas, een bondgenootschap met de Portugezen in Malakka, in den jare 1522. Het mocht echter niet baten. De rust werd verstoord. Er ontstonden binnenlandse woelingen, verwekt door de „vijfde colonne”, die als „mata-mata moesoeh” (om de tegenwoordige benaming te gebruiken) alom verwarring stichtte ten voordele van de belagers.

Op de duur werd de autochthone bevolking door indringers deels het land uitgedreven, deels in het land onderdrukt. De troepen van het inmiddels machtig geworden rijk Mataram, dat niet alleen in Dja- wa Barat (West-Java) gezag oplegde maar ook in andere delen van Indonesië tot zelfs daarbuiten, staken de grensrivier tussen de Soenda- en Javaanseilanderi, de kali Tji Pa-

mali, over. Zij veroverden het rijk Padjadjaran in het jaar 1599. Ook andere rijken zoals Galoeh (1595), Banten (1568), Soemedang (1624) en Tjirebon (1625) dolven het onderspit. Aldus geraakte het volk van

het grote Soendase rijk, dat geen andere aspiraties had dan vreedzame beoefening van handel, nijverheid en landbouw, onder vreemde overheersing uit de Java-landen. In talrijke verhalen is deze onderdrukking blijven Voortleven.

Tenslotte spatte echter het rijk Mata- ram, door oorlogen met de omliggende staten, uiteen ; het werd in kleine delen versnipperd. In Djawa Barat bleven ook kleine rijkjes over, die o.m. onder het gezag stonden van de sultan van Banten.

Toen deed, een 150 jaar geleden, het Engelse tussenbestuur zijn intrede. De Gouverneur-Generaal Raffles sloot een verdrag met Sultan Ahmed van Banten (1813), waarbij de laatste zich aan de Engelsen onderwierp. Ook de onderwerping van de twee sultans van Cheribon werd, niet . lang daarna, een feit.

Twee jaren later geschiedde de bestuurs-overdracht van de Engelsen aan de Nederlanders. Van die tijd af werden in de Soen- dalanden geen oorlogen meer gevoerd. Orde en rust heerste in het gehele land.

Tot in 1942 de catastrofie van de Japanse invasie kwam. Wat er gebeurde ligt nog te vers in het geheugen dan dat vermelding nodig is. Het volk van de Soenda- landen zag in die donkerste tijd, overgeleverd aan grove willekeur en wreed terrorisme van de veroveraars zijn schone landouwen verwilderen, zijn bossen en tuinen vernielen en zijn welvaartsbronnen verwoesten. De adel werd gefnuikt en gebroken, adat en traditie met voeten getreden. Immoraliteit en demoralisatie allerwege, onderdrukking, gepaard aan bedrog en veinzerij van de ruwste soort, dat alles vierde hoogtij zolang het Japanse bestuur duurde. De ineensstorting daarvan gaf voor een korte wijle verademing aan het volk maar het werd spoedig weer gebracht in een toestand van onrust en onveiligheid.

Er is hoegenaamd geen enkele reden om onder overheersing te staan van zijn Oostelijke burens ; wél heeft het, na eeuwen achtereen het stuur kwijt te zijn geraakt, dringend behoefte aan leiding en medewerking op cultureel en sociaal gebied van hen, die het goede met hem vóór hebben, uithoofde van een samenzijn gedurende welhaast drie en een halve eeuw,

„Sociaal Spectrum”.

DE "HIDSJRAH" VAN DE T.N.I.

De evacuatie der T.N.I. uit de „pockets” wordt door de republikeinen hidzjah genoemd, hidzjah of Miedsjra is de vlucht van Mohammed van Mekka naar Medina in 622 na Christus, tevens het begin der Mohammedaanse tijdrekening.

Berita Indonesia (Batavia) 7 Febr.
De weg terug.

..... Ook thans hebben onze pemoeda's een weg terug te gaan. Zij keren weer uit de onherbergzame vrije natuur, waar zij geen verschil van rang of stand kenden, waar zij „comrades in arms” waren. Na een tijd van de grootste ontbering en opof-v fering, met een brandend idealisme te zijn doorgelopen, komen zij terecht in een „kille” maatschappij en zij zullen merken hoe een felle partijstrijd hoogtij viert. Zij zullen in de nieuwe maatschappij lieden aantreffen die' elkaar bestrijden om een positie te verkrijgen. Met grote bitterheid en ontzuivering zullen zij zien hoe velen er de voorkeur aan geven hun eigen belang te dienen, boven het belang van de staat...

Soember (Batavia,) > 9 Febr.
Wij eisen rationalisatie van het Ned. Leger.

Nu de „pockets” ontruimd zijn doet zich de moeilijkheid voor, dat sommige elementen onder de Nederlanders van hun macht misbruik maken de represaille-maatregelen zullen treffen tegen de bevolking. Hierbij zullen vooral de ex-laskars en ex- TNI soldaten het moeten ontgelden.

Wij bedoelen met die elementen in het bijzonder de ex-Republikeinse laskars, die in Nica-dienst zijn overgegaan en eigen laskars gevormd hebben naast het Nederlandse leger of handlangers zijn van de Nefis

..... Onze eerste eis is dan ook, dat Nederland op korte termijn tot rationalisatie van eigen leger overgaat, zoals het ook in de TNI-leiding is gebeurd

Merdeka (Batavia) 10 Febr.
Indonesiers en Indianen.

Het commentaar van „Het Dagblad” op de verklaringen van de 2 TNI-officieren, die medegeëvacueerd zijn uit de „pocket”- gebieden bij Soekaboemi, toont, aan, dat de Nederlandse koloniale hun mening omtrent de morele veranderingen in de Indonesische jeugd nog niet wensen te herzien.

De logische verklaringen van genoemde TNI-officieren inzake het zelfbeschikkingsrecht van het Indonesische volk, wordt door het „Dagblad” op één lijn gesteld met het standpunt van een Indiaan, die niet eerder met de krijg zal ophouden voordat alle bleekgezichten uit New-York of San Francisco zullen zijn verdwenen. Hierdoor treedt de banaliteit in de denkwijze van het eerder genoemd blad duidelijk aan het licht. Het Indonesische volk eist niet de verdwijning van alle Europeanen uit dit land, doch is beslist tegen de trotsheid en hooghartigheid van de koloniale.

Deze T.N.I.-officieren zijn wel degelijk goed op de hoogte van de sociale en staatsrechtelijke verhoudingen en zullen beslist niet in hun verklaringen de toon hebben aangenomen van een opperhoofd der Mohikanen, die op het oorlogspad is an alle blanken wenst uit te roeien.

Eerder zouden wij hier kunnen zeggen, dat de mensen van het „Dagblad” in het geheim de wens koesteren het optreden van de voorouders der Amerikanen tegen de Indianen na te volgen.

Dat zal echter niet gemakkelijk gaan, daar de 70. miljoen Indonesiërs moeilijk in een concentratiekamp bijeen - kunnen worden gedreven, ook al zouden Gerbrandy, Welter en „Het Dagblad” in het bezit zijn van 10 atombommen. De Aziaat kan men niet meer beschouwen als een stuk opgejaagd wild, dat ieder ogenblik door vreemdelingen kan worden afgemaakt.

(Voor bovenbedoeld artikel uit „Het Dagblad” zie pagina 9).

Berita Indonesia (Batavia) 11 Febr.
DE DOODVONNISSEN.

.....Over het algemeen hebben de doodvonnissen grote verontwaardiging gewekt in de Indonesische gemeenschap van Batavia. Niet dat wij van deze plaats af hun daden willen goedkeuren, maar wij wensen slechts op te merken, dat het vonnis voor deze lieden die allen vrijwel onder de dertig jaar zijn, te zwaar is. Gezien de nieuwe omstandigheden waarin wij leven, doet dit vonnis ons sceptisch tegenover de Renville-overeenkomst staan. Zo ook heeft de verdeder Mr. Moh. Sjah er op gewezen, dat in deze tijd van revolutie hun handelingen in een heel ander licht moeten worden gesteld en andere normen moeten worden aangenomen.

Ofschoon het vonnis inmiddels is uitgesproken, bestaat er door „het recht van gratie” nog enige hoop, dat verandering zal worden gebracht in het vonnis. Niets zou ons meer kunnen verheugen dan een dergelijke beslissing.. ”.

WAT ZOU U ER VAN MAKEN?

De redacteur van onze Maleise afdeling had deze week zo weinig tijd, dat hij genoodzaakt was de letterlijke vertaling van de Maleise tekst aan te houden.

R.R.I. (Djokja)

10 Febr.

..... Vêrder dagblad Pekerdja verklaren, dat toestand in deze tijd..., t.w. indien voortzetting onze zijde bevolen terugtrekkende houding t.o.v. Nederlanders, die willen sluiten ogen voor feiten souvereiniteit Republiek Indonesia.

Inhoud kracht Republiek thans moet kunnen verdedigd dit helemaal niet strijdig weg, die wij inslaan voor oprichting wereld met rechtvaardige maatschappij, met vernietiging imperialisme, die gestuurd door kapitalisme, die verscholen'achter militairisme.

In berekeningen onze strijd, gereedstaan ontvangen hulp buiten, bijvoorbeeld, hulp dollar Amerika, maar wenselijk moesten deze hulp rechtstreeks geven aan Republiek Indonesia, met zonder passeren buitenlandse regering, die in de gedaante Nederlanders. Wij blijven zeggen aan de wereld, die kapitalisme van met gebruikmaken kracht en macht strijd zelf

Het bovenstaande zal de lezer zo onbegrijpelijk voorkomen dat de redactie op het laatste moment besloot om de juiste vertaling I er aan toe te voegen.

R.R.I. (Djokja)

10 Febr.

..... Het Dagblad Pekerdja verklaard o.m., dat wanneer we de huidige situatie, waarbij wij gedwongen zijn terug te trekken als gevolg van de houding der Nederlanders, die de souvereiniteit van de Republiek willen negeren, in ogenschouw nemen, dan komen wij tot de conclusie, dat de positie van de Republiek dient te worden verdedigd.

Al accepteren wij de hulp Van buiten, dan wil dit nog niet zeggen dat wij van ons standpunt afwijken. Ons streven is n.l. gericht op het bereiken van een rechtvaardige maatschappij en de vernietiging van het imperialisme, dat onder het mom van militairisme geleid wordt door het kapitalisme.

Met inachtneming van onze strijd zijn wij bereid de buitenlandse hulp, zoals de dollarlening van Amerika, aan te nemen, onder voorbehoud echter dat bedoelde hulp rechtstreeks wordt verstrekt aan de Republiek Indonesia, zonder dat daarbij een buitenlandse regering, in dit geval de Nederlandse-, wordt ingeschakeld. In ons streven naar een rechtvaardige wereld zullen wij uitsluitend gebruik maken van onze eigen kracht

VOLKSSTEMMINGEN IN HET VOORUITZICHT

Siasat (Batavia)

8 Febr.

Twee tegen één.

..... Sinds de ondertekening van de „Renville”-overeenkomst 'is de Republiek twee beloften nagekomen.

Ten eerste: de terugtrekking van de T.N.I. uit de Pockets en

Ten tweede: de door Hatta verleende amnestie.

In een kaartspel zouden wij de Nederlanders twee punten cadeau hebben gerana. Het zou dan ook niet meer dan billijk zijn als de Nederlanders ons ook een puf toekeenden. Wij bedoelen hiermee het recht van vrije vergadering en vrijheid van

spreken in de Nederlandse gebieden. Hier nu kunnen de Nederlanders op waardige wijze hun good-will tonen.....

R.R.I. (Solo)

9 Febr.

Nederland, let op uw saeck!

..... In de nieuwe fase moeten wij nieuwe methoden gebruiken om ons doel te bereiken, n.l. de zelfstandigheid van Indonesië. Wij zijn er van overtuigd dat onze broeders in de bezette gebieden nimmer dit doel uit het oog zullen verliezen. Denkt aan hetgeen Kapitein Tahya gezegd heeft: „Indien Nederland de vorming van de VSI, die bepaald is op 1 Januari 1949, tracht uit te stellen, dan zal zij niet alleen tegenover de Repu-

DE REPUBLIKEINSE M.T.D.

De nieuwe functie van generaal Soedirman (panglima besar angkatan perang mobil) is ook vele republikeinen niet helemaal duidelijk. Zo werd Mr. Ploncho van de Berita Indonesia gevraagd, of generaal Soedirman nu hoofd van de republikeinse MTD is geworden om de k&estie der „mobils” te regelen.

(Nieuwsgier)

bliek komen te staan, maar tegenover È'eheel Indonesië". Individuele geschillen dienen wij in ons eigen belang terzijde te schuiven

Soember (Batavia)

7 Febr.

Beseft!

..... Duidelijk is dat de Nederlanders alles op alles zullen zetten om als, overwinnaars uit de plebiscietstrijd te treden. Ook zij zijn doordrongen van het belang hiervan

..... Wij mogen er niet al te veel op vertrouwen, dat wij als overwinnaars uit het strijdperk zullen treden, gezien de Nederlandse activiteit voor de aanstaande volksstemming.

..... Het zou niet meer dan billijk zijn indien het civiel bestuur van de Republiek in de bezette gebieden hersteld wordt. Gebeurd dit niet, dan zullen wij genoodzaakt zijn onze defensieve houding te laten varen en grotere activiteit op politiek; terrein te ontwikkelen. Overal in de bezette gebieden, moeten wij onze mannen hebben, die het volk op de hoogte kunnen brengen van het belang van een plebisciet.....

Merdeka (Batavia)

7 Febr.

Weest actief!

..... Dat de Republiek het aandurft een plebisciet te houden is een duidelijk bewijs, dat zij het Indonesische volk de vrije keuze laat. Indien de Nederlanders niet vooruit

wisten, dat het plebisciet hun voordeel zal opleveren, zouden zij nimmer hierin, toegestemd hebben —

.....In verband hiermee dient iedere

Republikein waar hij zich ook bevindt, actief te zijn en de zijde van de Republiek trouw te blijven. Zij dienen hun non-coö-perati' eve h&uding te laten varen. Doen¹ zij dit niet, dan zijn alle pogingen van de plebisciëtbeweging vruchteloos geweest. Van Uw\ houding hangt het lot van land en volk af.....

R.R.I.-Noesantara (Solo)

10 Febr.

Eén van geest en één van hart.

.....Java kan Van de Republiek niet worden afgescheiden,, want de bevolking is één van geest en één van hart met die van de Republiek. Bantam heeft geprotesteerd tegen de opvattir*g dat zij deelnemer is aan de West-Java-Conferentie, want sinds de proclamatie van de Republiek heerste er in Bantam rust en orde. De Nederlandse blokkade wordt ér niet gevoeld en de voedselvoorraad is voldoende. Vooral mag niet worden vergeten, dat de bevolking zich nauw aan de Republiek verbonden voelt. Het is dus verkeerd de aanstaande conferentie een „West-Java-coherentie” te noe- men, daar niet alle delen in dit gebied er aan deelnemen. De meeste vertegenwoordigers, zijn zij, die wij kunnen betitelen met „Recomba-najagers”. Beter is dus te spreken van „Een conferentie van Recomba-candidaten”

CmNEES-MAIiEIS

”WELL DONE, RENVILLE!”

Sin Po (Batavia)

11 Febr.

Min Pao (Batavia)

11 Febr.

Een modus.

..... Nu .de Renville vertrokken is, heeft [een hieuwe episode in de geschiedenis van !het Nederlands-Indonesische geschil haar intrede gedaan. Erkend moet worden, dat geen der beide partijen tevreden is met de bereikte resultaten. Doch ofn, het critieké moment, dat de besprekingen op een dood spoor dreigden te lopen heeft men op de Renville een modus gevonden voor het vinden van een oplossing. Weliswaar heeft de Renville geen uiteindelijke oplossing kunnen bewerkstelligen, doch zij heeft beide partijen over een gevaarlijk punt heengeholpen, waardoor de verdere besprekingen in een „vreedzame” atmosfeer kunnen worden gehouden. Deze verdienste is zeer zeker niet gering eri het is dan ook te begrijpen dat de Nederlandse regering een souverain heeft aangeboden in de vorm van een maquette waarin de eenvoudige, doch betekenisvolle woorden: „Well done Renville” zijn gegraveerd.....

Goede diensten en betere diensten.

.....Hoewel de overeenkomst door beide partijen aanvaard en ondertekend is, is het grootste gevaar nog niet in de kiem gesmoord. De clarifications van Kalioérang blijven een obstakel, hoewel ze tijdelijk uit de weg zijn geruimd, doordat Graham er kans toe zag een oplossing voor de puzzlè te vinden. Wij zijn echter overtuigd, dat zich in de toekomst nieuwe strubbelingen zullen voordoen

.....Enerzijds hebben de Nederlanders geen ongelijk dat zij zich aan het eerste punt van de overeenkomst blijven vasthechten* doch aan de andere kant heeft ook de Republiek' gelijk, daar zij van de CGD een vrijbrief meegekregen heeft waar- in vermeld staat, dat de Republiek op de oude voet kan blijven doorgaan

.....De bittere ervaringen met Lingga-djati zijn oorzaak dat wij ten aanzien van deze overeenkomst niet optimistisch kunnen zijn. Beide partijen kunnen door be-

paalde verklaringen op hun stuk blijven staan. Ter voorkoming van nieuwe moeilijkheden lijkt het ons daarom wel gewenst dat naast de goede diensten nog „betere diensten” worden aangeboden

Min Pao (Batavia)

11 Pebr.

De Republiek in de Federale Raad?

Welk doel heeft de Republiek zich nu gesteld? Mogelijk, dat zij thans een andere koers heeft ingeslagen. De mededeling van Hatta om toe te treden tot de federale raad

is in overeenstemming met de verklaring van Amir Sjairifoeddin, dat de Republiek in principe bereid is tot de VSI toe te treden. Dit betekent voorts dat de Republiek een oppositie zal vormen in de federale regering, hetgeen niet ongeoorloofd is, volgens democratische beginselen. Een gezonde oppositie zal slechts de positie der regering kunnen versterken. Doch dit blijven tenslotte gissingen.

De Republiek krijgt nu volop de gelegenheid duidelijk haar houding te bepalen ten opzichte van deze kwestie

FED.-INDONESISCH :

VRIJHEIDSIDEOLOGIEEN

Fadjar (Batavia)

9 Feb.

Waarheen ? ? ?

...Waarop is het streven van de „Gera- kan Plebisit Republik Indonesia” gericht? Beogen zij een autonoom West-Java als integrerend deel van de Republiek of wensen zij West-Java geheel onder de Republiek ? Wij wensen hier op te merken, dat de aanstaande West-Java-conferentie hun pogingen zullen tegenwerken. Ook het ideo-a logisch begrip van de heer Boediardjo over het plebisciet is op niets gebaseerd, terwijl juist de overwinning gebaseerd dient te zijn op de volksovrijheid

Soelioeh Ra'jat (Semarang)

12 Feb.

Neutraal.

...Men moet niet vergeten, dat een plebisciet neutraal is en niet in het belang van de één of andere partij wordt gehouden. De keuze dient vrij te zijn, want een Indonesië in federatief verband is nog altijd het hoofddoel. Enkele gebieden hebben reeds de wens te kennen gegeven autonoom te willen blijven binnen het raam van de Verenigde Staten van Indonesië

...Over het algemeen streeft men naar een spoedige vorming van de VSI. Mogelijk, dat de voorlopige federale raad binnenkort zal worden omgezet in een voorlopige federale regering. Hiervan hangt het af, of de Federatieve Indonesische Staat aan de gestelde verwachtingen zal voldoen. Dit is dan ook de reden waarom Djokja overstag is gegaan en alle krachten inzet om opbouw van land en volk op hoger niveau te stellen

Fadaj* (Batavia)

12 Feb.

Geen tegenwerking.

...Indien Djokja deel wenst te nemen aan de vorming van de V.S.I. dan dient zij op te houden met handelingen, die wrijvingen en strubbelingen met de andere deelstaten en ontstaan. Bovendien dient Djokja op te houden met de nieuwe uitgave van geld, buitenlandse verdragen te sluiten en vertegenwoordigers aan te stellen. Voorts moet

het leger opgeheven worden. Vooral di laatste is een wens van alle andere deelstaten

Fadjar (Batavia)

13 Feb.

Terroism does not pay.

Op koelbloedige wijze is het doodvonnis over de leden van de Pasoekan Brani Mati uitgesproken. Geen ogenblik hebben de Nederlandse rechters er óver nagedacht, de factoren aanmerking te nemen, die hun handelingen beïnvloed hebben. Zij weten wellicht niet, dat deze lieden onder invloed hebben gestaan van vergiftigde propaganda en hiervan het slachtoffer zijn geworden. De verdachten baser en de politieke strijd slechts op de ondervolgende stellingen :

1. De Nederlanders komen terug om Indonesië opnieuw te overheersen,
2. De politionele actie was gericht op de eliminatie van Republiek,
3. Daarom is iedere Indonesiër verplicht de strijd aan te binden en de macht der Nederlanders te breken.

Onwillekeurig lachen wij om het kinderlijke, dat hieruit spreekt. Aan de andere kant echter moeten wij er aan herinnerd worden, dat de propaganda voor de overgrote massa eenvoudig dient te zijn, zodat i%et gemakkelijk begrepen kan worden door eenvoudige zielen. Zo wordt Nederland fascistisch genoemd, en de Nederlandse praktijken tijdens de politionele actie vergeleken met de Duitse massabombardementen op Rotterdam en Praha. Het voorbeeld der jongeren in Europa, die de strijd aanboden tegen de overweldiger wordt hun als symbool voorgesteld; zij denken, dat ook zij als helden behoren te sterven voor de heilige zaak. Zo kwam de Pasoekan Brani Mati tot stand, als voorloper van een wijdvertakte organisatie, die zich tot doel stelde terreur uit te oefenen in de Nederlandse gemeenschap en onder hen, die met de Nederlanders samenwerken.

...Wij eisen niet, dat hen gratie verleend zal worden, wel echter hopen wij heel erg, dat hun straf omgezet zal worden, opdat zij, na hun straf uitgezeten te hebben, in een gezonde maatschappij kunnen terugkeren...

VADERLANDSE PERS

KONINKLIJKE REDE 1942—1948

De Volkskrant

4 Febr.

Er straalde van de voordracht een kracht uit, die aan de luisteraar in den vreemde niet kan zijn ontgaan, en die elke luisteraar hier goed en weldadig zal hebben aangedaan. *

En zo vitaal als de voordracht was, zo vitaal is de inhoud van dit koninklijke woord. Men hoort er in stuwen de voortgezette drang om het nadergekomen hoge doel van vrijheid voor alle volkeren van het drie-wereld-delen-rijk ten volle te bereiken. Men voelt er in liggen het sterke en rustige 'vertrouwen, waarmede de moeilijkheden tegemoet worden getreden, welke nog zijn te overwinnen. En aan het slot rijst uit deze Rede op, niet alleen een verlangen, maar tevens een verwachting, dat wij met dit grote werk V.d.N. de hervorming van het Koninkrijk ook aan de wereld rondom ons heen wellicht zullen kunnen geven van het beste wat wij hebben, een voorbeeld voor gelukkig makende nieuwe duurzame betrekkingen tussen volkeren van verschillend ras.

Het spreekt vanzelf, dat de Rede van gisteravond, gelijk die van 1942, is uitgesproken onder ministeriële verantwoordelijkheid. Intussen neemt dit niet weg het persoonlijke accent, dat ook weer uit deze Rede heeft opgeklonken. Het constitutionele koningschap, dat wij bezitten, is nu ' eenmaal gecomponeerd uit twee persoonlijke elementen; de persoon van de onschendbare Koning en de persoon van de verantwoordelijke minister.

(Het sterkst klonk wel het persoonlijke koninklijke accent in de passage: „Het stemt mij gelukkig, dat mannen in Indonesië en hier de wijsheid en de bekwaamheid bleken te bezitten om staatkundige vormen te vinden, die aan vele miljoenen mensen de vrijheden en de rechten zullen waarborgen, waarvoor gij onze bondgenoten, met ons tezamen hebt gestreden.”

En hiernaast releveren wij dat andere moment uit de rede, waarin het rechtlijnige verband tussen de thans geconstateerde ontwikkeling en de grote richtlijnen van 1942 werd aangeduid. Na aan haar radiotoespraak van 1941 te hebben herinnerd, klonk het: „Een jaar later, in het hevigst van de oorlog, gaf ik de lijnen aan waarlangs de ontwikkeling zich zou moeten voltrekken. Thans is deze ontwikkeling, een

levende werkelijkheid, die snel haar 'uiteindelijk doel nadert: de Verenigde Staten van Indonesië, in een Unie verenigd met het Koninkrijk der Nederlanden, Suriname en de Nederlandse Antillen.”

De Volkskrant

5 Feb-

„Indonesië kan een voorbeeld worden”

De „New-York Times” heeft aan de rede van koningin „Wilhelmina een hoofdartikel gewijd. Hierin wordt gezegd, dat koningin Wilhelmina zich zelden tot haar onderdanen richt. Als zij dit echter doet, aldus het blad, dan wint hetgeen zij te zeggen heeft juist daardoor aan belang. Dit geldt ook voor haar toespraak tot de bondgenoten van Nederland uit de ooflog. Na aanhaling van een aantal passages uit de rede tekent het blad aan :

„De goede bedoelingen van Nederland tegenover Indonesië zijn een open vraag geweest, vooral naar aanleiding van de militaire actie, welke in Juli 1947 begon en gestaakt moest worden op 'verzoek van de Veiligheidsraad. Ook het benoemen in de interim-regering van vertegenwoordigers van gebieden, waarover de Republiek Indö-nesia de zeggenschap opeist, welke zeggenschap door Nederland zelf in de overeenkomst van Linggardjati is erkend, doet vragen rijzen over de bedoelingen van Nederland. Het is daarom te hopen, dat de toespraak van de Koningin als grondslag zal dienen bij het opbouwen van wederzijds vertrouwen tussen de onderhandelaars te Batavia en dat zij de pas zal afsnijden aan enige éézijdige actie om door toepassing van geweld tot een regeling te komen. Indien een wederzijds bevredigende regeling getroffen kan worden, zal Indonesië inderdaad veel kunnen bijdragen tot de welvaart in dat deel van de wereld. Het zou een voorbeeld worden, dat een belangrijke effect zou kunnen hebben in Frans Indo-China en andere delen van Azië”,

Een vertegenwoordiger van het Amerikaanse departement van Buitenlandse Zaken heeft verklaard : „Ten departemente is van de rede met belangstelling kennis genomen ; zij werd daajr gunstig ontvangen als een belangrijke, vooruitziende verkla-? ring van het beleid en de bedoelingen der Nederlanders”.

NEDERLANDS-INDONESISCH STAATSRECHT

De Volkskrant

7 Febr.

Bij de Kamerdebatten, welke de vorige week over Indonesië gehouden zijn, is de vraag van het karakter der Nederlands-Indonesische Unie aan de orde geweest. Op dit punt vond het debat zijn oorsprong in een uiteenzetting van de minister van Overzeese Gebiedsdelen met betrekking tot de inrichting der Unie. Die uiteenzetting had, terecht of ten onrechte, twijfel doen rijzen, of het vroeger herhaaldelijk uiteengezette regeringsstandpunt wel onveranderd was gebleven. Dat herhaaldelijk uiteengezette regeringsstandpunt hield in, dat, in de nieuwe rechtsorde van de verhoudingen tussen de verschillende gebiedsdelen van het Rijk, we te maken zullen hebben met drie soevereiniteiten: het soevereine Koninkrijk „nieuwe stijl” (Nederland plus de gebieden in het Westelijk halfrond), de soevereine Verenigde Staten van Indonesië en het soevereine staatsverband der Nederlands-Indonesische Unie. De twijfel, die in de kamer was gerezen, betrof de vraag: Het karakter van de Nederlands-Indonesische Unie als soverein staatsverband wordt toch niet door de Regering losgelaten?

De nadere categorische verklaringen van de Regering, in het begin dezer week, hebben deze twijfel weggevaagd. De Regering heeft gezegd, dat zij „onverkort vasthoudt aan haar vroegere uitspraken ter zake”. En zij heeft met zoveel woorden andermaal er aan herinnerd, dat in haar basis, het staatkundig beginselprogramma van Linggadjati, naast de vooropgestelde soevereiniteit van de Verenigde Staten van Indonesië en van het Koninkrijk der Nederlanden (nieuwe stijl) „het soevereine karakter ook der Unie tot uitdrukking kwam”, dat „noch volkenrecht... noch Nederlands-Indonesisch staatsrecht de Unie zullen bepalen, doch een gemeenschappelijk Nederlands-Indonesisch Staatsrecht”.

Een Nederlands-Indonesisch staatsrecht zal dus de Unie beheersen. Dit betekent niet, dat we in de Unie een door elkaar klutsing zullen krijgen van Nederlands staatsrecht en van Indonesisch staatsrecht — zoals we ergens lazen — maar het betekent dat we krijgen een staatsrecht, dat Nederlands-Indonesisch heet, omdat het de inrichting en samenstelling inhoudt van het soevereine staatsverband der Unie.

r)

Wat is het grote belang van het vasthouden aan dit karakter der Unie? Naar onze mening is het grote belang daarvan vooral hierin gelegen: dat dit element onmisbaar is voor het openhouden van de mogelijkheid van een duurzame samenwerking tussen de Rijksdelen. En een duur

zame samenwerking achten wij van de allergrootste betekenis voor alle volkeren van het Rijk, waar ook zich bevindende, omdat deze volkeren, hecht verbonden, tezamen een betekenis hebben, welke ze; ieder voor zich in de wereldpolitieke verhoudingen moeten hebben, willen ze zich; behoorlijk staande kunnen houden' en aan! hun welvaartsstreven de nodige vastigheid kunnen geven.

Het Unie-karakter, waarvan de Regering; steeds is uitgegaan en waarvan zij blijftJ uitgaan, is niet het enige staatkundige element, dat nodig is om het doel van duurzaam samengaan te bereiken. Het welslagen in duurzaam samengaan hangt daarenboven! zeker niet alleen af van de staatkundige! vormgeving aan de nieuwbouw van het Rijk — nog onmisbaarder, om het zo uit te drukken, zullen de maatschappelijke* prestaties daartoe zijn. Maar wie staatkundig de zaak op het spoor wil zetten, waar4 langs de volkeren van het Rijk naar elkaar kunnen toegroeien, mag naar onze mening? niet verzuimen/ naast de soevereine Verenigde Staten van Indonesië en naast het soevereine Koninkrijk „nieuwe stijl” ook* en evenzeer vast te houden aan het sovereyne staatsverband der Unie.

Dat dit offers, voor ons hier in Nederland, betekent, is ongetwijfeld waar. Nederland zal, zei de minister van Overzeese Gebiedsdelen in de Kamer terecht, „hebben te overwegen, dat elke versterking van de soevereiniteit der Unie ook de soevereiniteit van Nederland zal beperken”. Inderdaad, de inlossing van de Koninklijke Belofte van 1942, onder verantwoordelijkheid van het Kabinet Gerbrandy gegeven, de belofte van een nieuw samengaan op de voet van vrijwilligheid en gelijkwaardigheid, is geenszins toveren. Zonder offers komt de inlossing dier belofte niet tot stand.

Maar het is zaak, dat heit offer het gezamenlijke belang van alle betrokken volkeren waard is. En het belang van alle betrokken volkeren, hier zo goed als gindsfc wordt gediend door de beperking ook van onze eigen Nederlandse soevereiniteit. Het wordt daardoor méér gediend, dan wanneer wij bij de uitwerking zouden willen gaaf afschuiven van de basis, die onder de nieuwste bouw is gelegd, door ons ^riin of meer krampachtig vast te klemmen aan een onbeperkte soevereiniteit voor ons eigerjcs gebiedsdeel. Want onze eigen onbeperkte, soevereiniteit in de nieuwe rechtsorde betekent geen soevereiniteit der Unie. Een generlei soevereiniteit van de Unie betekent, kent de bevordering van een uit elkaar groeien van de delen van het Rijk.

DE KINK IN DE KABEL

Hot Parool

23 Jan.

Wat is er nu precies gebeurd ?

Een Commissie van Goede Diensten uit de Veiligheidsraad heeft met beide partijen besprekingen gevoerd. Voornaamste resultaat : wapenstilstand tussen Republiek en Nederland. Tweede resultaat : formulering van twaalf punten, die de basis kunnen vormen voor politieke besprekingen tussen beide partijen. Die deze punten aanvaardden.

Echter: aan deze twaalf punten werden nog zes additionel^e punten toegevoegd, waarin de Commissie van Goede Diensten haar standpunt nog eens neerlegde en die toen eveneens door beide partijen werden goedgevonden.

En bovendien : diezelfde Commissie formuleerde dan óók nog vijf z.g. „avis”, waarin zij haar opvattingen onder woorden brengt aangaande het verband tussen de bestandsovereenkomst en de twaalf „basispunten”. Daarmee echter is het nog niet. uit.

*

De Republiek aanvaardde, gelijk Nederland, de bestandsovereenkomst, het „Staakt het vuren” weerklonk”.

De Republiek aanvaardde ook, gelijk Nederland, de twaalf basispunten en de zes „additionele punten” voor de toekomstige politieke besprekingen. Die zouden dus kunnen beginnen. Besprekingen over het Unie-beginsel, het Federatiebeginsel en over/ de overgangstijd waarin alsnog de soevereiniteit ginds overzee juridisch bij het Koninkrijk zou blijven berusten. De besprekingen zouden kunnen beginnen.....

Maar dan komt er een kink in de kabel. Er is een voorstel tot politieke overeenkomst. Goed. Maar hoe zal die overeenkomst worden toegepast ? En nu beroept zich de Republiek — en wij willen aannemen te goeder trouw — op de uitleggingen van de basisovereenkomst, zoals die haar bij een bespreking te Kalioerang bij Djokja door de Commissie van Drie gegeven zijn. Let wel : bij een bespreking tussen die Commissie en de Republiek, waaraan dus niet de Nederlandse delegatie deelnam.

Die uitleggingen zouden hierop nee[^]komen : gij Republiek, blijft, tot straks het federatieve Indonesië omtrent 1 Januari 1949 tot stand is gekomen, wat gij zijt. Gij moogt er eigen financiën, eigen leger, eigen diplomatieke vertegenwoordigingen op na blijven houden.

En dat is dan de kink i^t de kabel. Want zo verstreckende dingen staan noch in de twaalf basispunten, noch in de zes additionele artikelen, noch in de vijf „avis”, Hoogstens kan men in het tweede van die vijf „avis” iets lezen, dat in de richting gaat: „De uiteindelijke aanvaarding van de zes politieke beginselen, aangeboden door de Commissie, door partijen kan in

geen enkel opzicht de status van partijen veranderen of wijzigen, in het bijzonder met betrekking tot de verhouding ten aanzien van de Veiligheidsraad”.

Het Parool

24 Jan.

Om de „status” der Republiek

Terwijl de verwarring toeneemt, blijkt één ding overduidelijk : noch de Nederland[^]se volksvertegenwoordiging noch daarmee het Nederlandse volk wordt naar behoren ingelicht en voorgelicht over de werkelijke stand van zaken in de verhouding Nederland-Republiek. Dit is te erger, waar de verhouding opnieuw ’t karakter dreigt aan te riemen van een conflict.

De Republiek heeft zich bereid verklaard, straks deel uit te maken van het federatief Indonesisch verband. Zij wenst, in afwachting van dat „straks”, zich in haar huidige status bevestigd en gehandhaafd te zien. Ook in haar huidige, status tegenover de UNO. De UNO, die immers via de Commissie van Drie zowel met Nederland als met de Republiek onderhandelde; erkende daarmee de Republiek als gelijkwaardige partij.

Blijkens art. 2 van het vijf puntig „Avis” bevestigde de Commissie van Drie voor de overgangstijd, tot tijd en wijle het federatieve Indonesië zal tot stand komen, een bijzondere, zij het niet juridisch vastgelegde positie van de Republiek.

De Republiek beroept zich voorts op de besprekingen te Kalioerang, tussen haar en de Commissie van Drie gevoerd. Daar, te Kalioerang, zal de Republiek ongetwijfeld hebben herhaald, dat zij de Nederlandse soevereiniteit in de Archipel gedurende de overgangstijd, totdat de federatie in werking treedt, wil erkennen, uiteraard echter — van haar standpunt uit — alleen op grond van bepaalde begrenzingsen, die ook de Commissie van Drie blijkbaar redelijk achtte ; begrenzingsen, die waarschijnlijk neerkomen op : eigen leger, eigen buitenlandse betrekkingen, eigen economie.

De Commissie, van Drie, zien Wij het goed, zal die begrenzingsen toen redelijk hebben geacht ; zij immers handelt als orgaan van de UNO, zij immers onderhandelde als zodanig met twee partijen, waarvan die te Djokja door de Veiligheidsraad wel degelijk als gelijkwaardige partij was erkend en niet als opstandige Nederlands- Indische provincie

En weer wordt aldus ginds overzee het wantrouwen gevoed. En weer laat men kansen glippen.

De Veiligheidsraad, die straks weer te Jfrew-York bijeenkomt, zal voor de taak staan in deze dingen opnieuw een uitspraak te doen. Deze uitspraak zal, vrezen wij, na wat zich thans weer afspeelt, vallen in één voor ons land min gunstige sfeer.

Regeling 'betalingsverkeer met Indië te verwachten.

Binnenkort kan de indiening van een wetsontwerp worden tegemoet gezien tot nadere regeling van het betalings-verkeer met ■ Ned.-Indië, alsmede een nota nopens de financiële betrekkingen tussen Nederland en Indië. Daaruit zal tevens blijken dat de minister, van Financiën in het bijzonder zijn volle aandacht heeft gericht op de vraag, welke zekerheid door Ned.-Indië kan worden gesteld voor de nakoming van de verplichtingen, Vvelke uit de aan dat gebiedsdeel verstrekte credieten voortvloeien.

Van het bij de Kasvoorzieningswet voor 1945, 1946 en 1947 toegestane maximum crediet van f 800 miljoen zal vermoedelijk f, 750 miljoen zijn opgenomen.

In 1948 worden de uitgaven hier te lande boven de ontvangsten per saldo geraamd op rond f 190 miljoen.

Tenzij voor dien nog tussen ons en de Republiek openheid frede in plaats van formalistische ontwijingen. Men weet immers zowel te Batavia als in Den Haag zéér goed, -vvelk centrale punt hier, in een abnormale situatie, in het geding is en in het belang van beider toekomst om een duidelijke uitspraak roept.

Tromv

3 Feb.

Dynamische plaats.

Dynamisch.

U kent dat woord toch wel ?

Het is een modewoord van dezen *tijfi*.

Dynamische politiek betekent een politiek,

die alles in beweging brengt. Dynamische politiek betekent in de praktijk een politiek, die alles over hoop haalt, zonder dat er van een beginsel van orde sprake is.

De heer Graham, het afgetreden Amerikaanse lid van de Commissie van Goede Diensten, is met den heer Kirby, het Australische lid, Zaterdag op Schiphol aangekomen.-

Hij gaf daar een verklaring af over de situatie in Indië en zeide daarin, dat de Republiek in de Ver. Staten van Indonesië een dynamische plaats zal innemen, zulks tot zegen van het Nederlandse volk en de Indische volken, ja voor de gehele wereld."

De dynamiek, de bewegende kracht van de Republiek, is onverminderd gebleven. Generaal Spoor heeft verklaard, dat er gedurende de afgelopen veertien dagen na de ondertekening van het accoord geen belangrijke vermindering van hét aantal schietpartijen is gebleken. Beschietingen <fan konvooien, ontvoeringen en zelfs moord, hebben plaats gehad.

De generaal stelde zelfs maatregelen in uitzicht „om de naleving der overeenkomst af te dwingen."

Hieruit blijkt dus overduidelijk, wat de feitelijke betekenis is van de „dynamische plaats" der Republiek. Het is ons niet duidelijk, dat dit tot heil van het Nederlandse volk en van de Indische volken is. En dan laten we de gehele wereld, die de heer Graham er bij haalde, er nog maar buiten. In ieder geval zullen de Nederlandse soldaten die nū in bepaalde stellingen het mikpunt van misdadige elementen zijn, volgens Generaal Spoor, van dit heil voor het Nederlandse volk niets begrijpen.

De C. v. G. D. heeft een oplossing gezocht waarbij revolutie en wettelijke orde worden vereenzelvigd. En dat gaat niet.

Daar zullen' wij van af moeten.

DEVIEZENBEZIT MET 38 MILLIOEN GESTEGEN

Amsterdam, 3 Febr. — De vooruitzichten voor Nederlands deviezenpositie zijn zorglijk, nu de behandeling van het plan-Mar- shall vrij langdurig dreigt te worden.

Op korte termijn behoeven echter nog geen ongelukken te worden gevreesd.

Nadat de vorige week de emissie Koninklijke voor een belangrijke versterking had zorg gedragen, is thans het bezit van de Nederlandse Bank aan vreemde valuta met 38 miljoen gulden toegenomen: Nederland heeft bij het Internationale Monetaire Fonds 16.5 miljoen dollar tegen guldens kunnen kopen. Van het crediet van de Wereldbank ter grootte- van 195 miljoen dollars is thans in totaal 83.2 miljoen

opgenomen, zodat nog 111.8 miljoen dollar of bijna 300 miljoen gulden resteert.

De bankbiljetten circulatie heeft haar rfaandelijke tol aan de ultimo-behoeften moeten betalen; de maandwisseling is ditmaal gepaard gegaan met een stijging van , 42 miljoen gulden.

Het Rijk geeft regelmatig schatkist papier af. Dientengevolge is het tegoed van 's Rijks schatkist belangrijk gestegen; de geblokkeerde en vrije saldi van banken en anderen zijn met aanzienlijke bedragen afgenomen.

De voornaamste posten van de twee jongste weekstaten der Nederlandsche Bank zijn:

	(in duizenden	guldens)	
A c t i v a :	26 Jan.	2 Febr.	
Schatkistpapier wegens			
overgen. Markenvord.	2.000.000	2.000.000	
Beleningen	150.662	148.809	
Vordering op Staat ing.			
overgen. Markenvord.	1.500.000	1.500.000	
Goud en Zilver	584.254	583.958	
Buitenl. valuta etc	334.649	372.498	
Diversen	109.826	108.718	
P a s s i v a :			
Kapitaal	20.000	20.000	
Reservefondsen	12.452	12.452	
Bijzondere reserves.....	32.247	32.247	
Bankbiljetten (oud) ...	124.766	124.683	
Idem (nieuw)	2.911.250	2.953.413	
Saldo Rijk	856.523	909.063	
Geblokk. banksaldi	101.714	70.083	
Geblokk. saldi anderen	35.805	39.929	
Vrije saldi	508.672	475.004	
Diversen	145.577	146.728	
	„De Volkskrant”.		

De Volkskrant

7 Febr.

ZWEDEN DRAAIT BIJ.

Uden, ZWeden minister van Buitenlandse Zaken, heeft vandaag verklaard, dat Zweden overweegt deel te nemen aan het plan-Bevin, iadren dit uitsluitend samenwerking met West-Europese landen voor de Europese wederopbouw, op basis van het plan-Marshall zou inhouden. Woensdag heeft Uden in het Zweedse parlement verklaard dat Zweden niet zou ingaan op het voorstel van Bevin indien daardoor zijn traditionele neutraliteit in gevaar zou komen. De verklaring van vandaag is vermoedelijk uitgelokt door de slechte ontvangst van de rede van Woensdag in Londen.

„EEN WERELD” EXIT

Trouw

28 Jan.

De rede van Bevin is voor onze buitenlandse politiek van grote betekenis.

Bij de debatten over de begroting van Buitenlandse Zaken verleden najaar, is er over de strekking van onze buitenlandse politiek gediscussieerd.

Wij vroegen om een buitenlandse politiek, die het Russische gevaar rondweg zou afwijzen en die daartoe aansluiting zou zoeken bij het Westen.

Wij hadden het gevoel, dat onze buitenlandse politiek natuurlijk wel was ingesteld op Engeland en Amerika, maar dat er niets gebeurde om die instelling tot een actieve politiek te doen uitgroeien.

De minister echter bleef zich baseren op de politieke gedachte van „one world”.

Eén wereld, die Rusland en het Westen als één geheel zag. Een wensdroom.

Sindsdien zijn de dromen verstoord.

De rede van Bevin is het afscheid van de politiek van één wereld. Zij is de erkenning van het bestaan van twee werelden. Een bestaan dat, volgens Bevin, sinds de overeenkomst van Potsdam reeds een feit was. Een bestaan dat, volgens ons, steeds een feit geweest is.

Twee kostbare jaren zijn nu, sinds Potsdam, verlopen met het voeren van een politiek, gebaseerd op illusies, s

“Bevin kondigt nu een politiek aan, gebaseerd op de werkelijkheid.

En wij zullen daarin mee moeten.

Naar onze mening hadden wij daar zelfs op moeten aandringen. De politiek van „één wereld” is prachtig, als zij mogelijk is. Wanneer zij niet mogelijk is, is zij erger dan een dwaasheid. En zij is niet mogelijk. En zij was zelfs twee jaar geleden niet mogelijk. Het tijdverlies van twee jaren is het gevolg van het niet durven onder het oog zien van de werkelijkheid enerzijds, van het niet principieel zuiver kunnen zien van de werkelijkheid anderzijds.

Gemis aan beginsel en gemis aan karakter — die beide hangen samen. Aan deze beide fouten laboreert de West-Europese democratie.

Wij hopen, dat als resultaat van de rede van Bevin, als gevolg mede van het daarbij aansluitende, thans in gang zijnde, internationale overleg, er spoedig een sterke Westerse geallieerde politiek moge ontstaan.

Trouw

26 Jan.

Luchtbases in Noord-Afrika.

Reuter meldt, dat vertegenwoordigers van Engeland en de V.S. in Londen voorlopige plannen hebben besproken voor het aanleggen van een reeks Brits-Amerikaanse tactische luchtbases in Cyrenaica. Londen waarnemers menen, dat dergelijke bases waarschijnlijk allereerst in het gebied van Bengasi zullen komen en enkele waarschijnlijk rondom Tobroek. Te El Aden in de buurt van Tobroek bestaat reeds een vliegveld, dat tijdens den oorlog werd aangelegd. Van betrouwbare zijde wordt vernomen, dat de uit Palestina geëvacueerde Britse

BUITENLANDSE PERS

VER. STATEN

CAN FRANCE AGAIN BE A GREAT POWER \

By André Giraud („Pertinax”)

Foreign Affairs

Oct. 1947.

(Vervolg)

..... The draft Anglo-American „Ruhr”-agreement consists of four main clauses: 1, steel production will be set at 10,700,000 tons, which means an over-all capacity of 14,000,000 tons or more; 2, a German manager of the mines will be appointed; 3, the question of ownership of mines and factories in the Ruhr will be shelved for five years, ownership, meanwhile, to be vested in German trustees appointed by the two Powers; 4, an Anglo-American board of control will replace the exclusively British North German Coal Control now in existence. Other articles may have been agreed to by the Washington and London Governments: if so, they have not been brought to the knowledge of the Quai d'Or say.

The fate of France, and in the judgment of competent Frenchmen, the fate of Europe, is largely contingent on what becomes of the above set of proposals. Should they materialize, the odds are that France will be left without any serious chance to revive as a substantial Power.....

..... The setting up of an international control over the Ruhr area is the chief item in the program of German reconstruction which France presses upon her great Allies. For a long time the error of French diplomacy was an attempt to cram into that program schemes which were either of secondary importance or mere shibboleths. Efforts of the Allies to exploit the so-called „German particularism”, as in the building up of the Rhineland as a distinct political entity, fall into that category, as does the complicated constitutional scheme intended to starve the future central government of Germany of most functions which normally ought to be within its scope. Today, all adventitious issues have been weeded out. The plan for the international control of the Ruhr, as detailed in the memorandum forwarded to Washington, London and Moscow at the end of January, is the goal of French policy.

Frenchmen are more and more convinced that this is the only means of barring a recurrence of the German danger. The term „international control” is often loosely used by British and Americans. It is, therefore, necessary to emphasize the characteristic feature of international control as the French understand it: the direct management by the Allies of the key industries in the Ruhr. It does not mean that a huge bureaucracy would be gathered and set to the task. No. Some 200 Allied officials, backed by a small permanent

occupation force, would do the job....;

To quote as an alternative to international control the four-Power treaty of guarantee offered by Mr. Byrnes last year is to shirk the real issue. The solution of the German problem as it stands before us is not to organize resistance to the aggressor. The solution of the problem is to see to it that the spirit of aggression in Germany will not have weapons at its disposal with which it might precipitate a war — even a war which, once again, it might lose! The aim is not to win our salvation in the style of 1939-'45 or even of 1914-'18. The aim is to spare the world a third crisis, which might bring us all very close to Judgment Day. The aim is not belated repression but early control, so that there will not even be a case for repression. The four-Power treaty does not offer such control.

But the international control of the Ruhr calls for a complementary measure: the

decentralization of the pig-iron and steel industry now too exclusively localized in the Rheno-Westphalian area. Why should Lorraine iron ore continue to be brought to the Ruhr to be worked there by German coal in German plants, rather than that Ruhr coal shall betaken to

Lorraine to world units endowed with all the components of a great iron and steel industry. French Lorraine, Luxemburg and southeastern Belgium form one of the four world units endowed with all the components of a great iron and steel industry.

(The other three are found in the United States, in England and in Russia) The contributions of iron-producing Lorraine and coal-producing Germany are of comparable importance to this unit. But in the past Germany had the lion's share of the product. In fact, as a result of the enterprising spirit of her industrial magnates and of their intimate connection with the German Government, she controlled the whole industry and French Lorraine became an appendage. It was the possession of this power which twice carried Germany to political and military supremacy over Europe — a supremacy which was broken only at the price of a terrible convulsion of the world. America, Britain, Russia had to be mobilized to the utmost to wrest from German heavy industry the instruments of universal domination.

To halt that sequence of events once for all, is it so extraordinary to recommend: what can be described as the establishment of a balance of power inside the coal-iron-steel area of western Europe? The practical solution is to distribute the coal and the iron between Germany, on the one side, and France, Luxembourg and Belgium on

the other, In such a way as to endow those three nations with a greater capacity of production than the former monopolist. This does not mean that German industry would be less active than it was in the years before the war. French diplomacy was wrong to leave this point obscure for so many months or even to insist on schemes to a de-industrialization of Germany. Germany would, indeed, lose a number of blast furnaces and steel mills. But she would not lose the plants which put the iron into finished or semi-finished forms. And the steel she would need, in addition to the output from her own mills, would come to her from France, Belgium and

Luxembourg. The tap might be loosened or tightened at will. It would be the business of the international controllers to find out to what use the steel from the Ruhr was being put and to dole out the additional supply from abroad. The innovation would not require long-extended efforts which might be antagonistic to the natural channels of trade and industry. Once it was established in a peaceful Europe, the new dispensation would become as natural as the one it replaced. And France would be immensely strengthened in the process; in an economic sense and perhaps, in a wider sense, she would be a rejuvenated nation...

WHY I BROKE

The Nation, (New York)

By General Feng Yu-Hsiang

Feng Yu-Hsiang, the „Christian General“, has been for many years the second most important military figure in China. He is also a leader of the progressive forces in the Kuomintang and last year broke with Chiang Kai-shek over the terrorism and corruption of the regime.

.....I wish first, to make it clear that over 90 per cent of the Chinese people, all except a few reactionaries in the Kuomintang camp, are whole-heartedly for peace, democracy, and liberalism; Over 95 per cent of China's intellectuals are against the status quo in China. They have faith in the Three People's Principles enunciated by Dr. Sun Yat-sen and want to put them into practice. In full accord with General Marshall, I believe that China's hope lies in these liberal democratic elements.

To foreign observers these elements appear weak and unorganized, for Chiang Kai-shek's brutal terrorism is driving all opposition underground. Since I must protect my progressive Kuomintang comrades and other democratic groups, including the influential Democratic League, I cannot disclose their numbers or organization, but I can say that they are active in almost all the large cities of China. The people's forces, non-Communist, have been building up their power more than forty counties in Southwest China. It is a shameless lie for Chiang to brand those whom he has persecuted as Communists. They are no more Communists than I am. As the terrorism, corruption, and inflation in China grow worse, which they are destined to do despite any amount of money Chiang may receive from abroad, the democratic forces will eventually break out into the open and bring about Chiang's downfall, just as the momentous political impact of the Three People's Principles overthrew the northern war lords in 1928. It is with Dr. Sun's spirit, therefore, that I face the task of fighting resolutely for peace and democracy in China.

WITH CHIANG

Our two peoples, the Americans and the Chinese, have had a real, historical friendship. During our war of resistance against Japan the material help and moral encouragement we received from the United States aroused our deep gratitude. After V-J Day President Truman's statement on China and General Marshall's subsequent mission further convinced the Chinese people of America's good-will and democratic ideals.

At this time full-fledged civil War had not started. It might have been prevented if the United States, instead of pouring billions of dollars into China, had then used its good offices to bring about a new agreement; if the United States had stayed out entirely—maintained absolute neutrality—the war would have petered out for lack of means. Weapons supplied to Chiang Kai-shek usually fell into the hands of the Communists. In effect, the United States armed both sides.

It is a matter of serious regret that more than three billion American dollars have been used in China to spread the fire of national destruction. And now a new effort to drive the United States into further intervention is reported in the American press. If it succeeds, both our nations will be plunged into an even sadder situation.

To be quite frank, ever since V-J Day anti-American sentiment has been growing in China. My people have never ceased to struggle against their own „bad government“. And no amount of force, from any quarter, can stop them.

It is proposed that with American assistance the size of Chiang's army could be reduced and its efficiency increased. This has long been one of the reforms recommended by the Chinese.

The people everywhere demanded army reforms. As a result, two decrees were issued—one announcing a reduction in the size of the army and the other increasing the pay of officers and men. Neither of these actually came to anything.

The strength of the army depends first of all upon the morale of the rank and file: they must be willing to fight. Chiang's soldiers are peasants who hate the Civil

war. They are collected by the village officials charged with enforcing the conscription order, and sent to the training centers roped and chained and half starved so that they will not be able to run away.

Throughout his years in power Chiang has never understood the secret of popular support. Like any northern war lord he believes in building up his own power. This is not the casual charge of an outsider but the conviction of one who has worked with him for twenty years. My close contact with him started in 1926.

I have worked at his side in the party and the government as well as in the army and know perfectly well his blind egoism and insistence on dictatorial power. He allows no criticism, no dissident idea. To my suggestions and advice, frequently carefully camouflaged in stories from old Chinese history, he has usually given outward approval in order to save my face. But he has never put them into practice.

Take, for instance, the army. It is a well known fact that Chiang makes a distinction between his own troops in the Central Army and troops under other generals, the so-called „miscellaneous” armies. His criterion is not the quality of the soldiers but their commander's personal loyalty to him. Troops which he does not consider his own loyal supporters, no matter how patriotic and well-disciplined, have received few supplies or replacements, while the Central Army has been steadily expanded and given the best equipment Chiang can afford.

Don't imagine that American money will moderate the greed of Chiang Kai-shek's officials. Without repeating all the charges of deep-rooted corruption printed in both the Chinese and the American press, I will tell one simple story. In 1942 the official in charge of communications on the all-powerful Military Affairs Commission, a relative of Chiang's, was proved to have sold about \$ 17,000,000 (Chinese) worth of military rice and \$ 10,000,000 (Chinese) worth of gasoline for his personal profit. American lend — lease supplies were involved, and the public cried for drastic action. Chiang Kai-shek thereupon used all his tactical talent to, fool the public without hurting his underling. First, he ordered that the criminal be executed. Then his telegrams from important military quarters demanded that the

Generalissimo's order be annulled and the sentence changed to thirteen years imprisonment. This evidently was still too much, for the thirteen years was changed to seven. The criminal was then invited to live in the mountain villa of another high official for his seven years of imprisonment. But this also was too uncomfortable; so two months later a telegram from the front brought the criminal to Chekiang Province, where he became the vice-commander of the Provincial Peace Preservation Corps. This public disgrace was countenanced by Chiang Kai-shek not only out of nepotism. The dominant reason was that Chiang himself has a number of expenses which cannot be put in the budget. The maintenance of the power of the secret police is one. Ensuring the loyalty of his henchmen is another.

America's aid increases dictatorial power

More American aid will simply increase Chiang's dictatorial power. At present all opposition to him within and outside the Kuomintang is trembling under his terrorism. Marshall Li Chi-shen, who wanted to reform the Kuomintang so that it could assume legitimate leadership in the country's affairs, was forced into exile and expelled from the party. General Yu Hsin-chin and his colleagues, who were of like mind, suffered a worse fate. Mme. Sun Yat-sen is now living in Shanghai under close surveillance, not allowed to receive mail or friends freely. Members of the Democratic League are regarded as rebels: twenty Democratic League leaders were executed on October 7. Famous scholars like the economist, Ma Yin-chu, a Columbia man, and the archaeologist, Ku Mo-jo, are on the black list. About 30,000 men and women are slated to be wiped out.

Chiang's regime is the culmination of all bad governments in China. No amount of foreign money can save it from downfall. The United States should stop all aid to Chiang, and exert its power for peace by giving support to the middle groups—both the Democratic League and the opposition within the Kuomintang. I know definitely that such aid would be effective now, but it will be unavailing later. The United States should realize that a corrupt minority, dependent on foreign support to maintain itself in power is a poor ally.

BATTLE FOR GERMANY

The New York Times

18 Jan.

Since the breakdown of the Big Four Foreign Ministers meeting on Germany last Dec. 15 the East-West struggle over the defeated Reich has stepped up in tempo.

The Americans and British have gone ahead with plans to speed the organization of „Bizonia”—their economically merged occupation zones of western Germany. In

effect they have said that even if Russia will not go along with them they are going to make Bizonia work and play its part as a kind of seventeenth state in the sixteen-nation European Recovery Program. Russia has reacted bitterly.

Last week there were major developments affecting the „Battle for Germany” in two important sectors—the Ruhr and Berlin.

The Ruhr

The greatest single industrial area of Europe is a triangle of land, on the banks of the River Ruhr. The Ruhr is in the British zone of Bizonia; it contains more than 6.000.000 Germans. Their basic food ration is 1,500 calories a day. Workers in critical jobs are in a favored position; miners doing very heavy work, for example, get a supplementary ratio of 2,500 calories.

Some of the food for the German people is imported; the rest comes from German farms. But the distribution of food from farm to industrial areas is uneven. (Zie in dit no. Germany in Europe pg. 25). The German officials have had a hard time collecting from farmers who do not want to sell their produce in exchange for marks t' at can buy little. Almost one-third of the jricultural output, it is estimated, goes ' ulrectly into the black market. A food crisis in the cities and factory towns has resulted. Hungry Germans have asked the British to do something about it; the British have bluntly blamed the Germans for the difficulty.

Last week in the Ruhr there were strikes and threats of strikes

The basip cause of the labor trouble ; seemed to be the food shortage but the ; British strongly hinted that they thought that Communists would try to increase the : unrest. In London the British Foreign Of.'

- fice made public the text of a document titled „Protocol M,” (zie in dit no. Proto- i. col M pg. 2 5) wich outlined alleged Communist plans to block the ERP and said j that „the German working class will conquer the key position in production.”

Berlin

Situated deep within the Soviet zone of occupation, Berlin, the once proud capital of the Reich, is ruled by the tour-power Kommandatura. Each power—Russia, the United States, Britain and France—garrisons and guards a sector of the city. The city has become a symbol not only of Germany's defeat but of the rivalry that has split Germany's conquerors. Berlin is the meeting place of the Allied Control Council composed of the commanders of the four occupation 'zones of Germany which is supposed to deal with problems of Germany as a whole. The Council has met about fifty times, has reached deadlock on almost every important matter.

Last week the Russians made it plain that they wanted the Western Allies to get out of Berlin

Reaction to the Russian campaign was sharp. In Berlin General Clay said: „We sit here as representatives of a country with immeasurable power. As such we have no fears and no nerves. I am here and intend to stay here as long as the decisions are in my hands.” In Washington Under-Secretary of State Robert A. Lovett said that it was American policy to stay in Berli-n. In London officials said that British occupation forces would stay in Berlin, too.

What the Russians hope to gain by their campaign stirred much speculation last week. One theory was that the Soviet 'was testing Western reactions in the „war of nerves.” Another ~ was that the Russians planned to set up a German regime in their zone and wanted Berlin as a „prestige” capital.

ENGELAND

POST-WAR PANSLAVISM A CREATION OF THE KREMLIN

From Eric Downton

Daily Telegraph (Londen)

17 Jan.

Of all the new substances congealing and taking shape in the crucible of post-war Europe, one of the most potent has come into being without attracting more than a modicum of attention in the countries of the West. The alchemists working at its creation are the rulers of the Soviet Union. The thing they are moulding into a tangible force on the largest scale is Panslavism.

Out of a vaguely Idealistic element the cold brains in the Kremlin have already brought forth, and are now busily consolidating, a factor which may well prove of considerable, and even historic, influence.

Panslavism is not simply an affair of temporary pacts and alliances between Eastern European Governments, and it is not merely a „Slav bloc.” It is the creation of the racial solidarity of Europe's largest racial group.

Even if the character of the Governments now ruling Slav countries should change, the consequences of this enforced fusion are likely to continue to operate. Here is a new political unit, another cipher in international politics.

Communist Purpose

By silencing critics and opponents, the Communists believe they can establish an enduring Soviet-Communitic Panslavism. Russia is careful not to talk too loudly about it because of the vaunted equality of the 170-odd ethnic groups within her borders. However, the Slavs are the controlling group in the U.S.S.R., forming 74 per cent of the population. And Panslavism is an invaluable aid to the propagation of Communism.

The physical characteristics of Panslavism are impressive. It affects more than 200,000,000 people, with a domain reaching

from the western frontiers of Czechoslovakia to the shores of the Pacific, from the Arctic southward to the Black Sea.

Since the closing stages of the war, Russia has been labouring, with all the formidable subterranean persistence of Kafka's giant mole, to throw up the structure of Panslavism. A committee in Moscow, liberally financed and housed in handsome quarters, organises cultural and semi-political exchanges of extremely varied kinds, from poets to solar scientists, among the nations of the Slav bloc. It also produces a magazine which extols Slav virtues and omnipotence.

Hardly a day passes but you can find in the columns of the Eastern European Press reports of some sort of Panslav Congress. By Press and radio the glories of Slav history are constantly praised. That is part of the psychological process, the kneading of men's minds.

In Moscow, Warsaw, Prague, Sofia and Belgrade during the past year I have listened to enthusiastic talk about an economic fusion of the Slav States and frequent references to a Slav customs union „sooner than you may think possible.”

For two years now the world's most effective propaganda organ has been skilfully "playing on the chords of Slav national and racial feelings. Emotions at several Slav congresses have been roused to a pitch not far from mass frenzy. Words and phrases hurled out from Press and rostrum in praise of the Slavs often have a ring uncomfortably reminiscent of Herrenvolk Kultur.

„Revelations” announced from time to time in proof of Slav superiority are surprising. Thus in Moscow I learnt that the 'real inventor of radio telegraphy was not Marconi, but Alexander Popov, a Russian physicist, officially acclaimed by the Soviet Union as having recorded the historic discovery 52 years ago, 14 months before Marconi patented his apparatus.

A Russian scientist, too, is said to have discovered the secrets of penicillin in the early years of this century, only to be prevented by reactionary Tsarist officials from developing his theory.

Rewriting History

Of late there has been some rewriting of Russian history—and not only the passages dealing with the first years of the U.S.S.R.

About 18 months ago a Soviet historian „proved incontrovertibly” the fallacy of the old generally-accepted theory that in the ninth century Rurik and his Scandinavian chieftains brought progress to the Slav tribes. The writ now runs that when the Russ princes arrived they found well-developed systems of society, and they grafted their own ideas on to the existing pattern.

For the smaller Slav nations this absorption into a racial whole naturally gives a

comforting sense of security. I remember an incident in Belgrade. A Yugoslav youth, who had probably been kept alive in the grim post-war days by American supplies delivered through Unrra, shook his fist in the face of a United States Embassy official and shouted angrily: „We are not afraid of you—there are 200,000,000 of us!”

With that ingenious flexibility which has been a feature of the Soviet regime, Moscow has converted the , Orthodox Church into an important plank of the Panslav structure.

After realising that the early Bolshevik campaign to eradicate religion had failed, Stalin began to manipulate the Orthodox Church to help in his political schemes. To-day the Moscow Patriarch, Alexei, gives every sign of being completely subservient to Communist wishes. Throughout Eastern and Central Europe the Orthodox congregation pay allegiance to Moscow, as they do also in the Far East, in some parts of Western Europe, and to a minor degree in North America.

Panslavism has no history except as the inhibited and hitherto unrealised dream of a few idealistic men, but its roots draw nourishment from old yearnings. „The Slavs,” one historian has observed „only had a common history in the period before the consolidation of political States.”

„Decline of the West”

The first Panslavist writer of note was Jurij Krizchanich, a Croat Catholic priest who lived three hundred years ago. Then the flame was kept burning by Ordyn- Naschokin, Foreign Minister under Peter the Great's father, the Tsar Alexis.

Several of the Tsars, among them Peter the Great, Catherine II, and Alexander I, toyed with the idea of Panslavism, but the power politics of their days debarred any practical interpretation of the concept. -

In the middle of last century the dream found devotees among the restless and brooding Russian intelligentsia. Schools of „Panslavs” and „Slavophiles,” led by men like Danilevsky and Katkov, forecast the decline of Western Europe and the unity of the Slav nations. Just before the first World War Kramarsh, a Czech statesman, was a militant Panslav champion.

Between the wars the fact that Governments with no sympathy for the Soviet regime held power in the Slav States outside the U.S.S.R. made impossible the development of Panslavism.

To-day, it may be said, Russia has actually created modern Panslavism, a concept that welds the Slav peoples into one far more effectively than paper pacts could possibly do.

With its immense human and material resources, the Slav world is the first major external conquest of Communism in its expansion beyond the borders of Soviet Russia.

THE MUFTI'S MOVE

The Manchester Guardian

15 Jan.

The announcement by the Arab Higher Executive Committee in Cairo that it will set up „a national administration for all Palestine” is an extremely interesting development. At first sight it might seem to be no more than a new move in the Arab campaign against partition and a further refusal to recognise the legality of a Jewish State. There may, however, be more to it than that. The Arabs probably realise that whether they like it or not (and whether they recognise it or not) a Jewish State will be established in the areas allotted to it by the United Nations... What, then, will happen in the Arab areas and more important, who is to have power? For there are several claimants. The most vociferous and most violent are the Hussein! family, led by the Mufti who is now directing the Arab campaign from Cairo. The Mufti is probably responsible for this latest move. But there are other Arab families in Palestine who have no reason to love the Mufti, and outside Palestine there is a more formidable contender in the person of Abdullah, King of Transjordan.

King Abdullah has long wished to rule over a Greater Syria, and the union of Arab

Palestine and Transjordan would be a useful step in this direction. Moreover, so long as his Arab Legion remains in Palestine he is well placed to assume control, for the Legion is more than a match for any irregular troops that the Mufti might put in the field. There is indeed a good deal to be said for this solution, though the whole question of a Greater Syria is a delicate one. The United Nations Commission may find it a useful lever. It now seems likely that when the Commission arrives in Palestine it will find at least one Arab „government” with which to negotiate.

Onenigheid in de Arabische Bond?

Cairo, 8 Februari (A.F.P.). Uit betrouwbare bron wordt vernomen, dat na de conferentie, die Zondag te Cairo heeft plaats gehad van de raad van de Arabische Bond, een open conflict is ontstaan tussen de Mufti van Jeruzalem en andere leden van de raad.

De Mufti zou de formatie van een Arabische regering in Palestina hebben voorgesteld met zichzelf als leider en zijn volgelingen en familie als leden.

THE MIDDLE EAST IN FERMENT

Daily Telegraph (Londen)

10 Jan.

From David Woodford

Travel is nowhere easy, but in the Middle East three „Cs”—currency, cholera and chauvinism—have united to make the way of the traveller as hard as the way of the transgressor.

Leaving Cairo in October at the height of the cholera epidemic, loaded with visas and medical certificates. I flew across the Suez Canal and the Sinai Desert along the sandy coast of Palestine, where Tel-Aviv and Jaffa lie cheek by jowl in mutual hatred and hostility.

At Haifa I learned the uselessness of medical certificates. Twenty-four hours in the lazaretto gave time for thought before continuing my journey to Jerusalem, then enjoying an uneasy calm while awaiting the outcome of the United Nations Assembly debate on the partition plan.

Arab and Jew breathed defiance and declared their readiness to defend themselves. The Christians, whose claims are at least equal to those of the two main communities, seemed to be forgotten, but Arab Christians were united with their Moslem brothers in hatred of partition and a Jewish State.

Leaving Jerusalem at the end of October, I drove to the Lebanese frontier, intending to go to Beirut, but a new regulation insisted that travellers coming even indirectly

from Egypt must come only by sea. Once more in Haifa, I found the leading Arab merchants and notables urgently striving to raise funds and collect arms, while their wives and daughters formed first-aid groups in readiness for a struggle all considered inevitable.

Unable to reach Beirut, I went to Amman, where preparations were nearing completion for the opening of Transjordan's first Parliament. Amman has grown rapidly since Transjordan became an independent kingdom. New buildings are rising everywhere, while new and glittering American limousines contrast sharply with the picturesque Bedouin.

In jeep, lorries and armoured cars the soldiers of the Arab Legion dominate the scene. Watched and envied by neighbouring States, the Legion gives King Abdullah a commanding position in the Arab world. In training and equipment it stands supreme.

The King and his advisers take a realistic view of the situation. Loose talk of „Arab columns converging on Palestine,” prevalent elsewhere, found no echo in Amman, where the practical military questions of reserves of man-power and munitions, medical supplies, petrol and lines of communication were well understood.

Denied admission to the United Nations by Soviet pressure, Transjordan remains unbound by its decisions and equipped to back future action with effective force.

under arms a&d in the field. With judgment unclouded by the frenzied nationalism fashionable elsewhere, Transjordan is small for the moment, but linked with Irak occupies a position from which she will not be easily dislodged. King Abdullah's speech at the opening of Parliament was devoid of reference to Greater Syria. Silence spoke louder than words.

By November tension had deepened in Palestine. Arab hopes of avoiding a two-thirds majority for partition in the General Assembly had dwindled away. Russia's attitude helped to dissipate ideas of playing off the East against the West cherished among members of the Palestine Arab Higher Committee. Never have I seen such desperate hatred as that prevailing among Arabs and Jews.

A Greek ship allowed me to continue my journey to the Lebanon, the smallest but the most advanced of the Arab States. Its natural beauty is overwhelming, its people are courteous and hospitable to a degree; they have an Hellenic quality of mind, politicians to a man.

The Lebanon's army is small—some 4.000 to 5.000—and indifferently equipped. Inadequate revenues are an effective barrier to warlike expeditions. She has, however, already furnished money and volunteers for Palestine. All classes dread the threat of a Zionist State with frontiers close to the Lebanon, whose fertile soil is, they believe, regarded with cupidity by Zionist expansionism.

The partition vote inevitably provoked violent resentment in Arab countries. Syria, centre of training for Arab volunteers, reacted most strongly.

No violence marked a week of 'demonstrations' in the Lebanese towns of Beirut and Tripoli. Jewish quarters were unmolested. Only the offices of the Transarabian Pipeline Company, formed to convey American oil from Saudi Arabia to the Mediterranean, were temporarily closed, while the word „Tapline“ was hastily erased from the doors of its fleet of new cars.

Hatred of Mr. Truman has reacted sharply on the „Tapline“ and the American Arabian Oil Company. Work on the pipeline is suspended and hundreds of American employees have been withdrawn from desert areas.

The sudden appearance of cholera in Syria closed one more frontier and I returned to Egypt via Palestine.

Jerusalem is a city of fear. During my brief stay I witnessed the Damascus Gate shambles, when 15 Arabs were killed and 50 injured rolling barrels of explosive into the crowded market from a speeding taxicab.

When I reached the spot firing was general, a car was burning' fiercely and the ground was stained with blood from pathetic bundles of rags which seconds before had been living fellow-creatures. The legless body of a small girl emphasised the senseless horror of this' murderous warfare, in

which there is no front line, where none can say: „Here I am safe; there I am in danger.' ,

-I left Jerusalem early on Jan. 2. Bursts of firing echoed over the old city. As we drove past the Damascus Gate towards Mount Scoups and the Nablus road we were stopped. Arabs, Jews and British Police were engaged in three-cornered combat, and ricochets whined over our heads where we stood just beyond the Anglican cathedral.

In a lull we started again towards Lydda airport. Armed Arab patrols by improvised road blocks stopped us 10 times, but let us pass when I assured I was English, not a Jew. Round the aerodrome troops were in control and all was calm.

The plane took off in the bright clear sun. The coastline, Jaffa, Tel-Aviv and distant Haifa fell away behind us. In the plane were an elderly Arab, a Jew from Tel-Aviv and myself. We exchanged cigarettes, studied the map handed to us by the young Egyptian pilot, smiled and relaxed and became human beings together.

Behind us lay tragedy and chaos. The Middle East is in ferment, and the first major decision of the United Nations has fired the spark.

The Manchester Guardian Weekly 22 Jan.

INDONESIA

• The armistice between the Netherlands and the Indonesian Republic should end the hostilities that began with the Dutch „police action“ in Java and Sumatra last July. For this some credit must go to the United Nations' „good offices“ committee which has been mediating between the Dutch and Republican representatives; but the main factor has undoubtedly been the success of the Dutch military operations in weakening the position of the Republic. Republican territory has been greatly reduced in size, deprived of its ports and honey-combed with „daetfahs“—areas whose population has been persuaded to renounce the Republican authority in return for a measure of self-government. In fact, the Republicans gave in finally to a Dutch ultimatum, and their decision implies acceptance of the Dutch proposals, submitted some weeks ago to the United Nations committee, for a political settlement. By the terms of this settlement the Republic ceases to be paramount and become one only of a number of „negara,“ or selfgoverning States, in the federation to be set up as a United States of Indonesia. Time will show whether this new situation more fairly represents the feelings of the peoples of Indonesia; For the Republicans it means that they are one voice against many in the interim Government that is to prepare the way for the federation—and to prepare it on terms which, though striqly within the letter of the Linggadjati draft agreement, leave open a number of issues that led to the outbreak of hostilities. The fundamental problem is to reconcile the

sovereignty of the federation with the ultimate sovereignty of the Dutch Crown, and this can only be solved on a voluntary basis.

The Observer (Londen)

25 Jan.

GERMANY IN EUROPE.

The new acute food crisis in Western Germany is not, as was last winter's, due to a failure in American grain imports, but to a failure of the German authorities to ensure proper deliveries by German farmers

The lesson of last week's events is that the German economic administration which we have constructed in the combined Zone is too weak to do its business effectively. It needs strengthening. But as it is given more powers, it should also be more closely linked with the growing Western European organism which we have now set out to create. A close political, as well as economic, integration of Western Germany into Western Europe is the logical answer to the poser of how to make Germany prosperous without making her dangerous

The Manchester Guardian Weekly 22 Jan.

„PROTOCOL M“.

„Protocol M“ is not worth all the excitement its publication, first in the French-licensed paper, the Berlin „Kurier“ and now by the British Foreign Office, seems to have caused. There is controversy about its

authenticity. The Western occupying Powers say they think it is genuine; the Communists say it is not. Certainly in the official English translation there are some very queer passages, but that may be mere clumsiness

The safest thing to say at present is that, authentic or not, the document conforms pretty closely to what Moscow and its German agents in the West are thinking

There is not the slightest doubt that the main aim of Russian policy is to destroy the Marshall Plan

The only new thing in the „Protocol“ is the suggestion for transport strikes to upset food distribution. That may or may not be a genuine plan for sabotage. If it is genuine it is obviously silly, because the only sufferers will be the Germans themselves—.. Only if the Communists had a much stronger hold on the trade unions than they actually have could they hope by such stoppages to create chaos. The British and American authorities will thus be well advised not to get into a panic about a Communist „plot.“ They must rather use persuasion and reason, trust the German Socialist, Christian Democrat, and trade union leaders, make the facts about the food situation plainly known, to the German people, and, above all, show that the Western Powers have a definite programme for German rehabilitation and for linking Germany with the Marshall Plan. The less notice they take of Communist propaganda—whether in „Protocols“ or elsewhere—the better

MALAKKA

COLONIES AND DOLLAR CRISIS

by Sir Stafford Cripps

in an African Governors' Conference in London

The Malaya Tribune (Singapore) 5 Febr.

The Sterling Area—and, indeed, the rest of the non-dollar world—has got itself completely out of balance with the dollar countries, and with the United States of America in particular. This is partly due to an acceleration of the tendency towards unbalance which was in evidence even before the first World War, and which was much more obvious between the two wars. Partly, too, of course, it is due to the very great upset caused by the two World Wars and the subsequent setback to European productive capacity.

This lessened European productive capacity meant in effect a slower development of all those areas in Africa that are primarily dependent upon European capital goods manufactured for their capital development. That tendency is unfortunately "accentuated by the present much higher degree of unbalance.

This unbalance is not merely or primarily in the manufactured products of the U.S.A., but also, and more importantly, in the foodstuffs and raw materials that members of the Sterling Group are compelled to obtain from the U.S.A., Canada or South America (all of which must be considered as dollar countries) simply because they are not obtainable anywhere else. The degree of unbalance has risen to extraordinary levels

The direct trade of Great Britain with the U.S.A. has always shown a great excess of exports from, over imports to the U.S.A., but before the war this was precariously balanced by the dollars we received from third parties, particularly members of the Commonwealth and Empire. This enabled the Sterling Area as a whole to maintain a balance and so preserve the convertibility of sterling, thus permitting a very wide area of multilateral trade throughout the world. '

troepen waarschijnlijk naar Cyprus, Ben-gase en Tripoli zullen worden overgebracht. De plannen zullen afhankelijk zijn van de beslissing over het lot der Italiaanse koloniën door de „Grote Vier”.

Our own set-back in production, consequent upon war devastation and our inability to buy foodstuffs and raw materials from the sterling area or non-dollar countries, coupled to the need of other Sterling countries to buy manufactured goods from the U.S.A., has resulted in the very heavy adverse balance of dollars running at the rate of between £ 600 and £ 700 millions a year for the Sterling Area. It is the problem of righting this tremendous unbalance which now confronts us.....

We have for a long time talked about the development of Africa, but I do not believe that we have realised how, from the point of view of world economy, that development is absolutely vital. The economies of Western Europe and Tropical Africa are so closely interlocked in mutual trade, in the supply of capital, and in currency systems that their problems of overseas balance are essentially one. Tropical Africa is already contributing much, both in physical supplies of food and raw materials and in quite substantial net earnings of dollars for the Sterling Area pool. The further development of African resources is of that same crucial importance to the rehabilitation and strengthening of Western Europe as the restoration of European productive power is to the future progress and prosperity of Africa. Each needs and is needed by the other. In Africa, indeed, is to be found a great potential for new strength and vigour in the Western European economy, and the stronger that economy becomes the better Africa itself will fare.

We must be prepared to change our outlook and our habits of Colonial development, and force the pace so that within the next two to five years we can get a really marked increase of production in

ZWEEDS LUISTERAAR ONTVANGT RADIO SUMATRA

De omroepleiding van Radio Sumatra te Medan werd gisteren verrast met een brief uit Zweden, waaruit blijkt dat het programma aldaar door een radio-amateur werd opgevangen.

De briefschrijver is „Arne Skoog” uit Danderyl, voorzitter van de Internationale Bond van Kortegolfzenders en kortegolf-expert van de Zweedse Nationale Radio, die mededeelt dat de ontvangst voor de meeste amateurs frey-redigend is. Skoog geeft een overzicht van de ontvangst op 26 Januari jl. gedurende veertig minuten. Ook vraagt hij bijzonderheden over de omroep en de staf. („Medan Bulletin”).

coal, minerals, timber, raw materials of all kinds, and foodstuffs, - and anything else that will save dollars or will sell in a dollar market.

But here is a very great difficulty. All such development requires the provision of large quantities capital goods, which, because of the dollar shortage, can be obtained? only from Western Europe and, so far as our Colonies are concerned, from Great Britain.

The capital goods we shall require for Colonial expansion—rails, locomotives, wagons, port facilities, bulldozers, tractors! and so on—are the very goods that require for our own rehabilitation and that are demanded by every country from which we get foodstuffs and raw materials. It is, however, quite probable that we shall find that the useful markets will not be able to absorb all the manufactured steel goods that we shall make. It is in this category! that we shall hope to be able to find goods which can be profitably devoted to Colonial development.

TRUCE IN INDONESIA

Morning Tribune (Singapore) 20 Jan.

Twenty-nine months of intermittent, and often violent, fighting between the Dutch and Indonesians have been brought to an end as a result of the truce signed between them on board the „Renville” under the auspices of the United Nations Good Offices Committee. The futility of violence, during the course of which precious lives and property were lost, is demonstrated by the fact that the combatants realised that force does not solve any of their problems, and that sooner or later they must discard it in favour of more civilized and more fruitful methods.

One cannot avoid the impression that the Indonesians have made great sacrifices in the interests of peace in Indonesia. They

have conceded much which must be distasteful to those who stood for a completely sovereign Republic of Indonesia. For example, the Republic has accepted the status of a state within the United States of Indonesia. Sovereignty over the whole of Indonesia will remain in the hands of the Netherlands until the United States and Indonesia are formed.

Again, the Dutch and Indonesians will hold on roughly to the present boundary lines. Having regard to the fact that some of these areas came into Dutch hands as a result of the „police action” initiated in defiance of the United Nations orders, it needed great courage on the part of the Indonesian leaders to accept these new demarcation lines.

This is conclusive enough evidence that the Republicans are sincere about their desire to settle the Indonesian problem by peaceful negotiation. Confronted by a well replenished and determined Dutch army the Indonesians have nothing to gain by ■ a resort to arms.

We hope, therefore, that the Dutch will i reciprocate this gesture of good faith on the part of the Republic

For the political talks to be successful the Dutch must allow' themselves to be guided by the one central idea which ultimately constitutes the key to the solution of the Indonesian problem. It is that Dutch colonial rule cannot be reimposed in Indonesia—by direct or indirect means. In Indonesia there is plenty of room for partners but not for imperial masters. The last 29 months have shown that the desire to be free is deeply rooted in the hearts of Indonesians.

DETAILS OF KASHMIR BATTLE

995 BODIES OF HOSTILES RECOVERED

B.o.d.H: wijkt zelden af van zijn gewoonte om geen „berichtgeving” op te nemen. In de Indiase „Statesman” stond echter een stukje te sappige oorlogstepor- tage om het in een militair orgaan zo maar voorbij te zien. Zijdelings zij opgemerkt, dat er in Kashmir natuurlijk geen „koloniale” oorlog aan' de gang is. »

The Statesman (Calcutta) 10 Febr.

While bodies of raiders continued to pile into the Indian Army perimeter in Naushera after the two-day battle, Indian forces in the Chamb- Bhimbar area, in conjunction with artillery and armoured vehicles, carried out a successfull raid into ene- " my-held territory to-day. Details of this engagement are awaited.

Until today, 955 enemy bodies have been 'recovered and brought In by Indian troops.

A large amount of ammunition and mortar bombs left behind by the enemy has been brought in. The number of rifles recovered has risen* to 249. In addition, numerous swords and other equipment have been captured.

One Indian Army machine-gun picket in the forwards area fired over 9,000 rounds at pointblank range into mass formations of the enemy while they were advancing and probably accounted for the largest number of raiders killed at any one point.

During the afternoon, the enemy counter-attacked, this time concentrating mainly on pickets south and north-east. All\ these counter-attacks were beaten back.

After this, things were a bit quiet, but Indian troops, determined not to give any respite to the enemy to reorganize, carried out large-x-scale patrolling operations. They swept the countryside outside the Indian Army perimeter in an effort to collect the enemy dead, weapons, etc.

The whole of Friday night, Indian troops were laying ambushes in all directions to catch raider groups who, they knew, were certain to try to infiltrate again in an effort to collect their dead. One group was caught in one of these ambushes early yesterday morning and not one of the raiders who came to collect their dead were allowed to escape.

The chase of the raiders is still on, and the whole of yesterday, Indian artillery and planes have been opening up on the enemy wherever they see them. South-west of Naushera especially, this vigil is very active. Mahratta troops are chasing the enemy.

Wing-Com Engineer, who is in command of air operations on the Jammu front, personally flew over Naushera in a fighter this morning looking for raiders. He shot up and strafed a number of them.

Indian armoured fighting vehicles lent valuable support to the ground forces the whole of Friday and Saturday.

Yesterday morning, patrolling a- long the road to Jhangar, armoured fighting vehicles sighted a formation of over 2,000 raiders. The air force was called in and together they engaged this group, effectively dispersing them. The last reports said: „The enemy is on the run.”

MILITAIRE ONDERWERPEN

IN 1953 ZULLEN OOK ANDERE LANDEN OVER ATOOMWAPENS BESCHIKKEN

Het Pai'ool

14 Jan.

De Ver. Staten zouden een onvergeeflijk risico op zich nemen, wanneer zij er op vertrouwen, dat andere volken niet tegen het einde van 1952 over een voorraad atoomwapens beschikken, aldus waarschtftw de door Truman ingestelde luchtvaartcom- missie in 'een heden gepubliceerd rapport. De commissie adviseert derhalve, milliar- den dollars uit te trekken voor de opbouw van een Amerikaanse luchtmacht.

De commissie verdeelde het probleem van de Amerikaanse verdediging in twee pha- sen: 1. tot einde 1952 kan veilig worden aangenomen, dat Amerika het monopolie van atoomwapens bezit, 2. de tweede phase begint in 1953, omdat dan moet worden aangenomen, dat „andere landen op grote schaal over atoomwapens zullen beschikken, alsmede over de uitrusting om hiermede een grote aanval op het Amerikaanse vasteland te doen”.

De commissie heeft voorgesteld, dat on middellijk stappen gedaan zullen worden om de luchtmacht tegen het einde van 1949 uit te breiden tot 70 groepen, hetgeen zou betekenen, dat het huidige totaal van 3500 gevechtswaardige vliegtuigen zou worden verdubbeld.

De begroting voor de luchtmacht, aldus de commissie, moet met 1.300 mill. dollar, worden ve'rhoogd tot 4.150 mill. dollar voor

dit kalenderjaar en tot 5.450 miljoen dolla voor 1940.

Vrede en veiligheid.

In het rapport wordt aangedrongen o het vormen van een strijdmacht, die ii staat is tot een tegen offensief, gebouw« rond een vloot van bommenwerpers, bege leidende vliegtuigen en langeafstandspro jectielen. Elk land, dat zou overwegen d< V.S. aan te vallen, zou daardoor weten dat indien het zulks zou doen, zijn fabrie ken en steden tegen de grond zouden gaan en zijn oorlogsmachine zou worden vernietigd.

Er zijn volgens de commissie bewijzen dat er binnen vijf jaar bestuurbare projec- tielen met een actieradius van 8.000 krr in massaproductie zullen zijn, die in staat zijn, een doel van flinke omvang, zoals eej: stad, te treffen.

De luchtmacht moet het fundamentele Amerikaanse verdedigingswapen in de toekomst zijn. De huidige luchtmacht is onvoldoende zelfs gedurende de periode, dal het land betrekkelijk vrij van gevaar vooi een krachtige aanval is.

Wereldvrede en de veiligheid van de V.S. zijn nu één en hetzelfde, aldus besluit het rapport. Wij zijn van mening, dat de V.S. slechts in absolute zin veilig zullen zijn, indien de oorlog als instelling wordt afgeschaft onder een regiem van het internationale recht.

47 MILLIOEN HOGER

ringen van de oorlog zijn verwerkt. Deze nieuwbouw geschiedt bij de Nederlandse industrie, welke in het verleden haar sporen heeft verdiend.

De vredessterkte van het Marinepersoneel zal ongeveer 18.000 man bedragen, zodat op deze basis een sterkte van het korps mariniers van 3600 man juist is. Momenteel zijn ongeveer 13.000 mariniers onder de wapenen. Van deze 13.000 man behoren ongeveer 2000 man tot het beroepsperso- neel. Zodra de buitengewone toestand is beëindigd, zal al het niet-beroepspersoneel afvloeien.

Het vraagstuk van de handelsbescherming ter zee in oorlogstijd vormt het onderwerp van bespreking in een inter-departe- mentale commissie, waarin, gehalve de betrokken overheidsinstanties, ook vertegenwoordigers van de reders zitting hebb,én. Van de, 2200 officieren, die de Marine than^ telt, behoort ongeveer de helft tot de Koninklijke Marine-reserve. Van deze officieren is het merendeel rechtstreeks Uit de koopvaardij afkomstig. In de toekomst kan deze zware wissel niet meer op de Neder- landsche handelsvloot worden getrokken.

MARINE-BEGROTING

Do Volkskrant

29 Jan.

Blijkens de Memorie van Antwoord op het voorlopig verslag over de begroting 1948 voor het ministerie van Marine ligt het in het voornemen, de huidige taak van de tot een regiment georganiseerde Mari- niersbrigade uiterlijk 1 Januari 19 49 te beëindigen. In verband met eventuele tegenslagen wordt er echter op gerekend, dat het eerste gedeelte van de voor het mari- niersreglement bestemde dienstplichtigen van de lichting 1948 nog onder de wapenen komt. Indien de omstandigheden gunstig zijn, zal het tweede gedeelte niet worden opgeroepen. Blijkens een bij de Tweede Kamer ingediende wijzigingsnota wordt de gehele dienst van het ministerie van Marine verhoogd met ruim 47 miljoen gulden.

Wederopbouw.

Opgemerkt wordt, dat iedere vermindering van de krachtsinspanning in Indonesië grótere mogelijkheden inhoudt voor de wederopbouw van de Marine. Het is onvermijdelijk, dat nieuwbouw plaats heeft volgens een modern project, waarin de erva-

THUIS!

TERUG IN DE VOLKSGEMEENSCHAP

Demobilisatie en handarbeiders

Thans is de arbeidsbemiddeling in het gehele land een Rijkstaak, uit één centraal punt geleid. Voor het inschakelen van de gedemobiliseerden heeft dat het ontzaglijke voordeel, dat men de gehele kaart van het land kan overzien. Als Noord-Brabant monteurs' beschikbaar heeft en Groningen heeft ze nodig, dan zijn deze beide omstandigheden in Den Haag bekend en via de gevestigde arbeidsbureaux kan voor een prompte plaatsing worden gezorgd.

• Aangenomen mag worden, dat de gedemobiliseerden in het algemeen jongens zijn, „waar pit in zit”. Voor de geschoolde vaklieden en evenmin, voor de ongeschoolden behoeft dan ook enige vrees te bestaan; hét bedrijfsleven heeft ze nodig en zal hen in de kortst mogelijke tijd opnemen.

Ook is het bereid, hen de nodige scholing te geven, zonder daarvoor enige subsidie te vragen. Blijft een vrij grote groep, die niet de juiste opleiding heeft ontvangen of die gaat werken in het bouwbedrijf, „dat zichzelf niet kan scholen”. Deze groep is aangewezen op de „Rijkswerkplaatsen voor Vakopleiding”, zoals er in ons land thans een dertigtal bestaat met om en bij drie

WAT WORDT ER THANS VOORBEREID?

”J.M. — De Stem van Nederland” van, 3 Jan. 1948 heeft deze vraag voorgelegd aan Mr. Wree, hoofdambtenaar bij het Rijksarbeidsbureau* speciaal belast met de zorg voor de gedemobiliseerden. Zijn antwoord, waarin alle frases ontbraken en dat werd gekenmerkt door een weldadige zakelijkheid, is waard, alle belanghebbenden onder ogen te brengen. Zij weten dan precies, wat er aan hulp en medewerking van Sociale Zaken te verwachten is.

duizend leerlingen. Tegen dat de grote massa der gedemobiliseerden komt, zullen ze in aantal en capaciteit vermeerderd zijn tot vijfduizend. Men kan er in een cursus van drie a zes maanden worden opgeleid voor de bouwvakken (timmerman, metselaar, stucadoor), de metaalindustrie (bankwerker, draaier, lasser), de electrotechniek en andere vakken. De kosten van het onderwijs komen voor rekening van het Rijk, dat thans uitkeringen garandeert tot dertig gulden per week, vermeerderd met de kinderbijslag. Voorts wordt er op toegezien, dat de fabriek de aanvullende scholing verleent, die de voorlopige in de Rijkswerkplaats behoeft.

De hoofdarbeiders

Het grote probleem van de derjobilisatie vormen evenwel de hoofdarbeiders, die een bepaalde, al of niet volttooide opleiding hebben ontvangen. Het zal niet zo gemakkelijk gaan, hen weer in een passende werkring onder te brengen en hun zal dus onder alle omstandigheden de voorrang gegeven moeten worden, wil de demobilisatie ééni succes worden. Speciaal voor deze groep is de centrale organisatie der arbeidsbemiddeling een zeer heilzame verandering. Stel: een bank in Amsterdam heeft tien man administratief personeel nodig en kan twee gedemobiliseerden uit de eigen gemeente aannemen. Het zal dan verboden zijn, de overige acht uit andere in Amsterdam beschikbare krachten te kiezen. Eerst moet via Den Haag worden nagegaan of er elders nog andere gedemobiliseerde hoofdarbeiders beschikbaar zijn en aan deze zal de voorrang gegeven moeten worden. Een K.B. in deze geest is in voorbereiding.

Militair overleg

In ieder Arbeidsbureau is de dienst „sociale zaken” van het ministerie van oorlog

vertegenwoordigd. Van de gedemobiliseerden, die per boot repatriëren, komen alle „gegevens” per vliegtuig naar ons land en zijn dus op de arbeidsbureaux aanwezig, wanneer de werkzoekenden komen om zich te laten inschrijven* Ze gaan eerst naar hun „eigen bureau”, waar ze officieren ontmoeten, die hen de weg wijzen naar de boxes (geen loketten meer!) waar heel rustig met de ambtenaren van de arbeidsbemiddeling gepraat kan worden. Wij konden in Den Haag zulk een „eigen bureau” binnenstappen en vonden er een gedemobiliseerde jonge man, die in Indonesië gewond was, zodat hij één oog moest missen. Zijn vroegere beroep, dat van chauffeur, kon hij nu niet meer uitoefenen. Hij was terecht gekomen in een fabriek van steunzolen, maar hield het daar niet uit. Nu wilde hij naar de Haagse Tram, maar deze kon hem niet aannemen, zolang hij niet uit de dienst ontslagen was. Ziehier één voorbeeld uit de velen van de kwesties, waarbij de militairen elkaar behulpzaam zijn, vóór het arbeidsbureau er zich mee gaat bemoeien.

„Grote verwachtingen”

De mensen, die uit Indonesië terugkeren, verwachten veel. Hun eigen werkgevers zijn verplicht, hen weer aan te nemen, maar tal van arbeiders zullen dit zelf niet wensen. Zij hebben wat van de wereld gezien, heel veel soms, en ze keren terug met de gedachte, dat ze meer kunnen dan vroeger. Aan nogal velen is een overheidsbetreking in uitzicht gesteld, terwijl thans het overheidsapparaat zeker geen uitbreiding kan vélen. Het zal een pijnlijke taak zijn, dit duidelijk te maken, doch het is onvermijdelijk. Ook op ander terrein kunnen de verwachtingen te hoog gespannen zijn. Een chauffeur, die in dienst sergeant werd en over tien à twaalf auto's commandeerde, verlangde bij zijn repatriëring de directie over een garage of een functie bij de A.T.O. Anderen, met onvoltooide H.B.S.-opleiding, verlangden een farm in Canada. Vroegere mijnarbeiders, die de natuur in Indonesië hebben beleefd, willen niet meer naar de dagelijkse duisternis terug. Zo zullen er heel veel individuele problemen zijn, die alleen met veel tact en mensenkennis tot een oplossing gebracht kunnen worden.

De Demobilisatieraad

Dit werk kan niet door de overheid alleen verricht worden. Daarom is de Demobilisatieraad een nuttige instelling. Hij verenigt afgevaardigden van alle departementen, die met de demobilisatie te maken hebben, met de organisaties, die zich met dit werk willen bemoeien: de Arbeidsbureaux, de sociale dienst van „Oorlog”, de kerken, de „thuisfronten”, enz. Deze raad, waarvan Prins Bernhard het voorzitterschap bekleedt, heeft vertakkingen in steden en gewesten. Informatie en gecoördineerd handelen worden daardoor vergemakkelijkt. Iedere schijn van liefdadigheid wordt vermeden.

Do keu*©

Sociale Zaken zal dus „alles op alles zetten”, beloofd mr. Werner, om onze jongens uit Indonesië zo snel en zo goed mogelijk te herplaatsen in de volkshuishouding. Maar dan blijven er vele andere problemen: die van het gezin na de langdurige scheiding, die van de veranderde aspiraties, om er maar enkele te noemen. Die van teleurstelling ook over uitzichten, die niet meer te verwezenlijken zullen blijken. Het hangt dus niet van „Sociale Zaken” alleen af, of de demobilisatie „een succes” zal worden. Zelfs is meer nodig dan de bemoeiingen van de Demobilisatieraad en zijn vertakkingen. Goed begrip bij heel het volk, dat het aan deze landgenoten een ereplicht te vervullen heeft, zal noodzakelijk zijn. Is dat er, dan wordt Nederland sterker door de aanstaande demobilisatie. Is het er niet of niet in voldoende mate, dan voegen we een haard van ontevredenheid toe aan degene, die er reeds zijn.

Het Vrije Volk

13 Jan.

Uit de dienst, in de burgerkleden.

De kledingregeling voor gedemobiliseerde militairen zal hier op neerkomen, dat de gerepatrieerde militair bij zijn ontschepping een kaart ontvangt met kledingbonnen en 190 textielpunten. Op de kaart kan hij bij een zelf te kiezen kledingmagazijn voorrang krijgen bij de aankoop van desgewenst een burgercostuum, een jas, twee stel* ondergoed, twee overhemden en twee paar sokken. Voor het kopen van een burgercostuum ontvangt hij tevens een vergoeding van f 70.—.

Kleine veranderingen aan het burgercostuum worden niet in rekening gebracht. Voor deze artikelen, behalve voor het burgercostuum, geldt dat ze niet onmiddellijk gekocht hoeven te worden... Wanneer ze zijn uitgezocht, is de winkelier verplicht ze te reserveren tot uiterlijk zeven dagen na de demobilisatie. Deze reservering wordt aangetekend op de kledingbonnen. De militair moet het burgercostuum plus de voorrangskaat meebrengen naar het demobilisatiecentrum te Uuis ter Heide. Daar zullen deskundigen controleren of het gekochte deugdelijk is van kwaliteit en pasvorm. Slaagt de militair bij zijn aankopen niet dan kan hij de bemiddeling inroepen van het demobilisatiecentrum.

i.

Het Parool

24 Jan.

Oorlogsvrijwilligers ook zonder diploma student.

Uit Indonesië terugkerende oorlogsvrijwilligers, die door hun in dienst treden hun middelbare opleiding hebben moeten afbreken, zullen ook zonder einddiploma X>f staatsexamen tot de universitaire studie kunnen worden toegelaten.

Völlédige gevens verstrekken de plaatselijke demobilisatiecomité's; voor een militair van de Kon. Landmacht; de sociale dienst van de Kon. Landmacht; voor een militair van de marine; de afdeling demobilisatie v&n het ministerie van Max'ine.

In voorbereiding is een Koninklijk Besluit voor een wachtgeldregeling. Volgens deze regeling zal niet alleen aan kostwinners wachtgeld worden uitgekeerd, zoals minister Fiévez onlangs al heeft meegedeeld, maar aan alle gedemobiliseerden, die er niet onmiddellijk in slagen een burgerlijke betrekking te krijgen. Een speciale regeling bij de aankomst maakt het mogelijk, dat alle militairen nog op de dag van de ontschepping hun woning zullen bereiken. Met autobussen en zo nodig met extra-treinen worden de gedemobiliseerden naar hun woonplaats gebracht. Over het hele land worden voorts winkels aangewezen, waar de militairen voorrang hebben bij aankoop van burgerkleding. Deze winkels zullen kenbaar zijn aan een reclameplaat met opschrift: „Wij werken mee voor onze jongens overzee.” De betrokken zakenlieden hebben op hun beurt voorrang bij de bevoorrading. De militair blijft echter vrij al dan niet zijn inkopen in deze zaken te doen.

„In de goede richting.

Bij hun aankomst in Nederland ontvangen de soldaten behalve hun demobilisatie-uitkering en de kledingtoelage: tropensoldij tot op de dag van debarkatie, Cadi-rantsoenen voor vier weken, een welkomstpakket van de regering, rantsoenbonnen voor vier weken en een lunchpakket voor

Na de aankomst in Nederland duurt het nog vier weken voordat de militair wordt gedemobiliseerd. In die vier weken — die als verlof gelden — krijgt hij gelegenheid weer aan zijn oude omgeving te wennen, zich te onderwerpen aan een psychologische test, om contact op te nemen met het plaatselijk demobilisatie-comité, met vroegere en nieuwe werkgevers en met het gewestelijk kantoor van de Sociale Dienst.

Test.

De psychologische test heeft vooral ten doel de gedemobiliseerde de beste kansen te bieden voor de meest geschikte betrekking. Deze test bepaalt ook de mate van studietoelage.

Behalve in gevallen van bedrijfsschade door mobilisatie zal het Rijk financieel bijspringen bij materiële moeilijkheden in de gezinnen van gedemobiliseerden. Deze hulp maakt het mogelijk, dat de betrokkenen onmiddellijk over geld kunnen beschikken.

In de laatste week van zijn verlof gaat de soldaat naar het demobilisatie-centrum Huis ter Heide, waar de eigenlijke demobilisatie wordt afgewerkt. Hier zetelt een grote medische staf, die elke gedemobiliseerde doorlicht en keurt. Deze keuring geschiedt met grote zorgvuldigheid. Er zijn redenen om aan te nemen, dat ongeveer 5 percent van de terugkerenden zal moeten worden behandeld wegens aanleg voor tuberculose, die zich door de inwerking van de zon heeft geopenbaard.

PERSOONLIJK ONMISBAAR

Het Vrije Volk

19 Jan.

f Weinigen zijn er die zich op deze wereld niet persoonlijk onmisbaar voelen. Maar elke keer dat het onherroepelijk met een van ons is gebeurd, draait de aarde verder, onbewogen en ongestoord. Toch wordt het persoonlijk onmisbaar zijn als begrip door een van onze wetten gehanteerd. Het is de Dienstplichtwet van 1922. En deze wet ziet kans om dit begrip nauwkeurig te omschrijven.

Dat is ook wel nodig. Want van het persoonlijk onmisbaar zijn hangt het dikwijls af of een vrijstelling van militaire dienst, of tenminste enig uitstel, door een dienstplichtige kan worden verkregen. Waar ook na deze laatste oorlog, in ons volk de gedachte, dat ieder goedgekeurd mannelijk Nederlander zijn deel in de landsverdediging heeft te dragen, weinig leeft, zouden velen graag door de persoonlijke onmisbaarheid aan de dienst ontsnappen. Velen proberen het dan ook. Vooral nu de militaire dienst veel meer eist en veel langer duurt dan voor de oorlog. Volgens artikel 17 dezer wet is persoonlijk onmisbaar hij, door wiens verblijf in werkelijke dienst onoverkomelijke bezwaren zouden ontstaan voor de instandhouding der mldde-

len van bestaan van bloed- en aanverwanten in rechte linie, echtgenoten en enkele andere groepen personen.

Na de oorlog is dit artikel 17 praktisch — afgezien van broederdienst — de enige grond geworden, waarop uitstel van eerste oefening of vrijstelling van militaire dienst wordt verleend. Vroeger was ook kostwinnerschap een reden om een dienstplichtige niet in té lijven, doch thans krijgen de familieleden der kostwinners een kost-; winnersvergoeding. Een uitzondering wordt voor de kostwinner niet meer gemaakt.

De persoonlijke onmisbaarheid is de grote kans voor tallozen, die zich aan de dienstplicht proberen te onttrekken. Niet uit principiële overwegingen, maar omdat zij het offer van twee jaar militaire dienst niet willen brengen. En vooral, zij willen «niet naar Indonesië! De risico's, die onze troepen daar lopen, laten zij maar al te gaarne aan andere landgenoten over. Bovendien hebben de gelukkigen, die worden vrijgesteld, een aanzienlijke voorsprong boven de ingelijfde dienstplichtigen, die twee jaar en langer uit de burgermaatschappij, hun vakbekwaamheid en in enkele gevallen hun gehele toekomst op het spel zetten.

Daarom behoorde het varizelf te spreken, dat alleen zij, wier inlijving inderdaad de ondergang van ouders of kinderen zou betekenen, een vrijstelling aanvroegen, maar de werkelijkheid is anders !

Derhalve! dient' de overheid dus zeer streng te selecteren. En dat zonder bevoordeling van bepaalde groepen van onze bevolking en zonder dat zij zich een rad voor ogen laat - draaien door verklaringen van allerlei lieden, die daar soms maar al te kwistig mee zijn.

Want er huist ernstige ontstemming in ons volk.

Ook bij de persoonlijke onmisbaarheid wreekt het zich, wanneer men tot de on- bemiddelden, tot de loontrekkenden behóórt. En dat mag niet zo zijn. Want de militaire dienst eist thans zo'n zwaar offer van de dienstplichtigen, dat bijna nooit de

economisphe omstandigheden van de be trokkenen aanleiding voor een dergelijk gunst kunnen zijn.

Wij dringen daarom erkennend dat elk;; belangrijke wet aan het uitvoerend geza{ de mogelijkheid om uitzonderingen te mai ken moet overlaten, aan op uiterste sober?, heid bij het verlenen van vrijstellingen e| uitstel van militaire dienst aan dienstplicbn tigen. Wellicht zou het aanbeveling vei* dienen enkele ambtenaren speciaal mes het onderzoek van de in aanmerking koK mende gevallen te belasten. Tevens zou h s aantal op deze grond te verlenen uitzorei deringen aan een vast en zeer laag maxi? mum aantal per lichting kunnen wordej gebonden.

Zo ooit, dan geldt thans voor onzd dienstplichtigen, der nieuwe lichtenen gelijke monniken, gelijke kappen.